

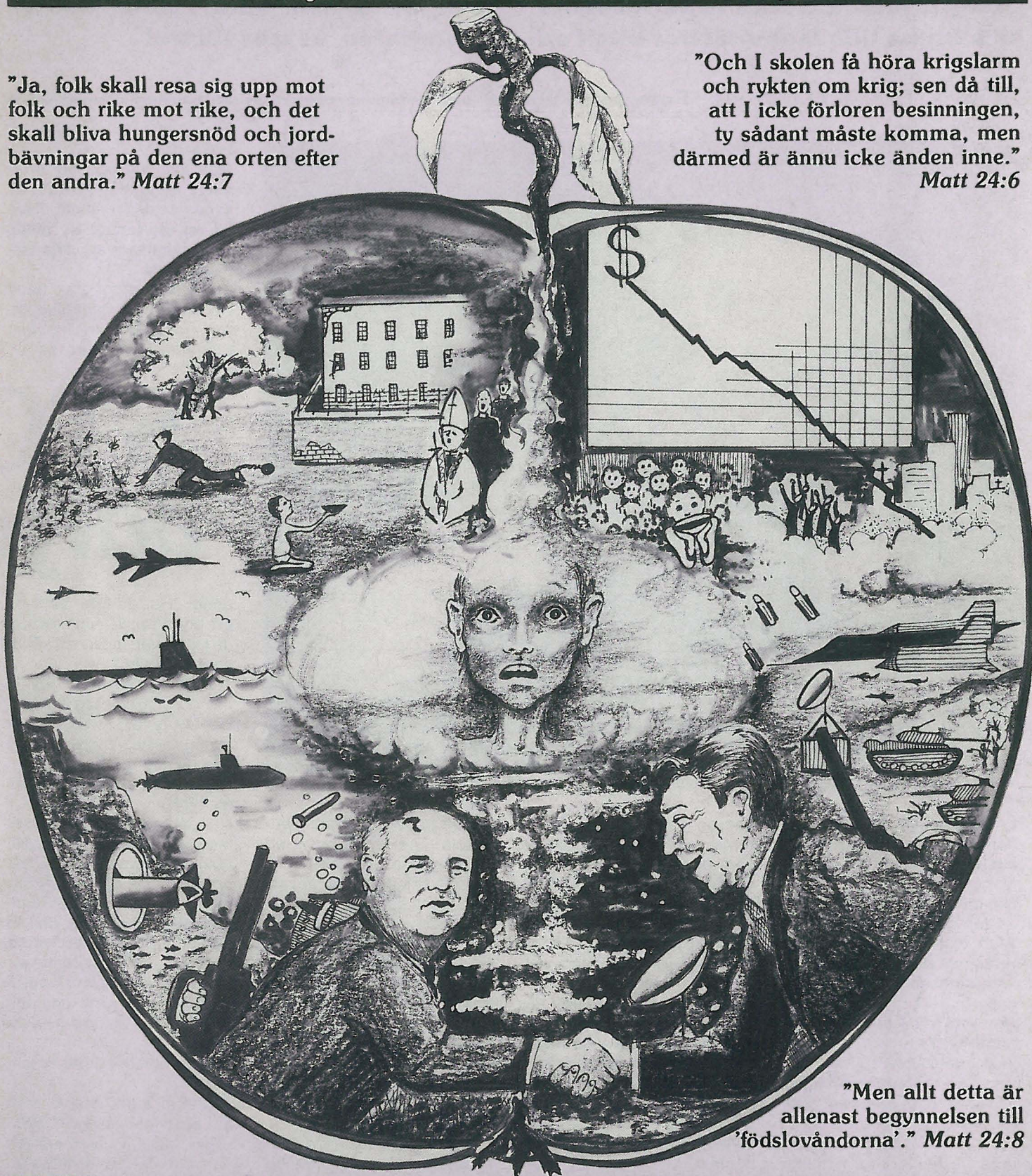
Midnattsropet

Nr 1 • 1988 • Årg 29 • MARANATA — Du vår Herre kom!

Pris 10:-

"Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra." Matt 24:7

"Och I skolen få höra krigslarm och rykten om krig; sen då till, att I icke förlören besinningen, ty sådant måste komma, men därmed är ännu icke änden inne." Matt 24:6

"Men allt detta är allenast begynnelsen till 'födslovåndorna'." Matt 24:8

"Båda konungarna skola hava ont i sinnet; där de sitta tillhopa vid samma bord, skola de tala lögn..." Dan 11:27

Storfamiljen på Jakobslunds gård i Ljungsbro består av familjerna Widén, Lindroos, Johansson och Prybil, med femton barn i åldrarna fem månader till tretton år, förutom vår äldre syster Margit Oskarsson.

Margit, med sin rika livserfarenhet och lugna lilla lägenhet har blivit en

kär tillflyktsort för barnen, som gärna flyr till henne för att få ro för bråkiga syskon och upptagna föräldrar.

Här nedan presenteras denna storfamiljens äldsta, kära, troskämpe av Elisabet Lindroos, själv mor till sex av dessa barn. Lena Widén, fotografen, är mor till tre!

Intervju: Elisabet Lindroos Foto: Lena Widén

Margit Oskarsson, som snart fyller 75 år, har funnit sig tillrätta bland de unga familjerna på Jakobslunds gård.

I storfamiljen i Ljungsbro har vi glädjen att inräkna en syster som heter Margit Oskarsson.

När blev du frälst?

— Jag blev frälst när jag var 21 år. Jag hade plats i Mönsterås och där i missionskyrkan lämnade jag mig åt Jesus.

Hur kom du i kontakt med Maranata?

— Ja, det var på ett märkligt vis. Jag hittade tidningen Midnattsropet på golvet hos en syster och började läsa den. Det blev avgörande för mig. De enkla små vittnesbörden bl a, talade rätt in i mitt hjärta. Jag läste tidningen många gånger om.

Det här var på 60-talet. Så

kom ju TV-mötet, väckelsemötet från Viktoriasalen, som blivit så omdiskuterat. Det blev omskakande för både mig och min man. Vid den tiden satt vi nästan som hemliga avfallingar. Vi upplevde att vi var bundna vid TV:n. Men så kom den här gudstjänsten så levande direkt in i vardagsrummet. Tonen som vi kände sedan tidigare, men som drunknat i mycket annat, fanns där och rörde oss väldigt. Det blev ett uppvaknande och vi upplevde att det var här vi hörde hemma.

Det var inte så lätt att kunna komma på möten. Men ibland, var vi med i bl a Åmmeberg och Örebro. Vi

bodde ju i Zinkgruvan i Närke då, inte så långt från Gärdshyttan.

1977 fick jag möjlighet att vara med på påskkonferensen i Stockholm och där beslöt jag mig för att försöka vara med på sommarkonferensen i Malmköping. Den konferensen innebar en revolution i mitt inre.

Sedan höll jag kontakt med ett par systrar och försökte komma med på konferenserna, för att få gemenskap med syskonen.

Jag är född och uppvuxen på Öland och där bodde jag vid det här laget, efter det att min make gått bort. Men jag såg det omöjligt att sitta där ensam och beslutade att

bryta upp.

Men det var väl ett stort steg? Att flytta ifrån det in- vanda självständiga livet, till en storfamilj. Ny miljö, nya människor att dela vardagen med.

— Det var något som hade växt fram så småningom. Jag fick besök av familjen Björkman och Kurt sa en

STC varje

gång: "Har du inte tänkt på att bryta upp?" "Jo", svarade jag, "men ingen vill väl ta emot en äldre."

Men så hamnade jag ju här och här vill jag stanna. Den 19 januari 1984 lämnade jag Öland och flyttade hit till Ljungsbro.

Hur kändes det då, att komma hit?

— Det kändes ganska bra, men lite kluvet på ett sätt. Man var hemma både här och där. Och det tar ett tag att växa in i nya förhållanden. Men nu har jag växt in här och skulle inte kunna tänka mig att flytta tillbaka.

Varför vill du bo i storfamilj?

— Här har vi varje dag tillsammans — allting gemensamt.

Tycker du inte att det är jobbigt?

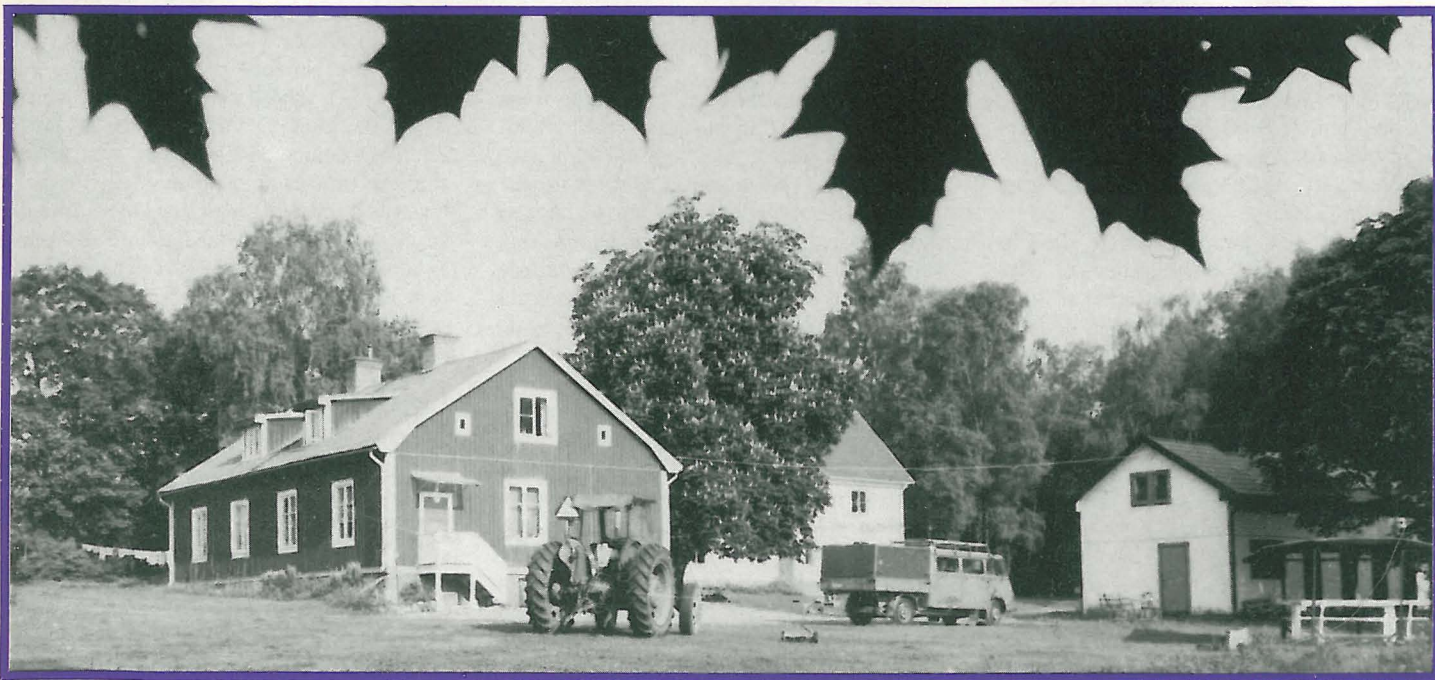
— Det är klart, ibland, men det är roligt också, det överväger. Jag trivs med barnen och blir det för arbetsamt, så har jag ju mitt lilla krypin, dit jag kan gå undan.

Det är väldigt positivt att leva så här. Man har aldrig

Barnen älskar Margit, och får i det dagliga umgänget del av hennes levnadsvisdom. Här sitter Nadja i tant Margits knä, och Gabriella får hjälp att läsa i sin bok.

RFAMILJEN — *dag tillsammans!*

Efter ett långt liv på Oland med utsikt över havet, har Margit lärt sig trivas tillsammans med storfamiljen på östgötaslätten — med klarare utsikt uppåt!

långsamt. Tiden går nästan för fort.

Du har ju lite inblick i Pilgrimsskolan. Flera av barnen är ju i skolåldern?

— Pilgrimsskolan är berikande för de unga. De får va-

ra med om allt möjligt. Undervisningen är allsidig och de får hjälpa till med lite av varje. De här ungdomarna är förskonade från mycket negativ påverkan. Tiden är ond och svår. Det är hårt i värl-

den. Det kan bli svårt ändå, när de kommer ut. En chock för dem. Men jag tror att de kommer tillbaka i alla fall. De har ju upplevt så mycket i församlingen.

Du var med på bibelskolan

nu i höst?

— Där fattade jag nya beslut om att följa Jesus mer helt än någonsin. Hans ankomst är mycket nära. Jesus kommer snart!

Av ARNE IMSEN

UTJÄMNING — ett frälsningsvillkor

Jag ser fram emot att församlingen blir en gemenskap där man skyddas från slitningarna, nötningarna, psykningarna och förtrycken i världen, så människorna

känner sig lyfta; inte nedtryckta. Förenade; inte på grund av prestationer, men förenade genom Herren Jesu Kristi försö-

Det finns ett behov att förkroppsliga evangelium i vår tid på ett sådant sätt att det har förutsättningar att nå fram. Det innebär inte att jag för ett enda ögonblick tror att världen kan räddas. Den går under. Men enskilda individer kan ju räddas. Vi kan inte klara av allt, men någon sak måste vi göra med vårt eget liv som insats. Något måste inta oss så totalt, att det inte blir en *partiell*, utan en *hel* insats.

Vår uppdragsgivare måste vara vår inspirationskälla. Må Gud lotsa oss ur alla förlegade missionsstrategier! Missionen måste få tillbaka sin trovärdighet. Den är belastad på grund av att den i alltför stor utsträckning har gått i sällskap med politiska eller andra intressen.

Missionen har hamnat i dåligt sällskap och blivit en medelklassangelägenhet. Det kan aldrig vara bra, eftersom det har inneburit att istället för att överbygga klyftorna på missionsfältet, har man permanentat dem, och konserverat system som borde överges.

Församlingens kraftresurser

Jag tror inte vi är medvetna om vilken kraft församlingen representerar. Vi utgör en makt i tiden som man verkligen inte får ignorera.

Tjernobyloyckan har skapat helt nya föreställningar, och underminerat en hel del

av den falska trygghet som vårt land har vilt på. Även så AIDS-hotet. Vi har snart inget försvar mot laglösheten som tar överhand. I politiken är argumenten urholade, urladdade eller förbrukade. Man har gått så långt att man gör svart till vitt och vitt till svart. Men vi får inte glömma att vi har ett hemligt vapen, som vi måste börja utnyttja på ett mera målmedvetet sätt. Detta hemliga vapen ligger förborgat i en enda mening som vi ska sätta utropstecken efter: *Gud hör bön!*

När jag talar om bön, är det inte fråga om ett program för gudstjänsten eller andakten. Det måste bli koncentration och konkretion i våra böner. *"Mycket förmår en rättfärdig mans bön, när den bedes med kraft."* (Jak 5:16) Elia lotsade genom sina böner sitt folk in i nöden. Gud stängde himmelens fönster. Åter bad han, och då öppnades himlens slussar, och de upplevde välsignelsens regn.

Vi måste bli medvetna om att Gud vill använda oss, men då måste vi också bli förtrogna med de vapen han erbjuder oss.

Det heter om de två vittnena i Uppenbarelseboken att de bad hela mänskligheten in i nöd och vända. Genom sitt agerande, och genom den kraft de representerade, åstadkom de ständiga plågor. Vad var det som var så plågsamt? Vad var det dessa vittnen egentligen gjorde, då de trädde fram i säck

och aska? Det fanns en harmoni mellan det yttre uppträdandet och det budskap de bar fram.

Gud hörde deras jämmer läser vi om Israels barn i Egypten. Det finns en väldig makt i Guds folks böner. Vi har fått för oss att vi ska nalkas Gud med lovsång och tillbedjan, och det ska vi naturligtvis, det betyder mycket. Men det finns situationer då lovsången blir en anakronism, och där engagemanget måste ta sig andra uttryck.

Det finns knappast någon tid före vår som har sett ondskan så naken och vidrig som vi har gjort. Det förunderliga är att allt eftersom denna ondska tilltar, verkar det som om tårarna försvinner. Man förvandlas i sitt inre, så att man inte längre förmår ge uttryck för djupt medlidande. Känslan är som plast eller gummi — den är inte kött och nerver. Det finns kommunikationer och uttrycksmedel, men ändå saknas *äkt*a känsla och engagemang.

En jämmerväckelse

Det sista Jesus gjorde innan han höll sitt mäktiga avskedstal, var att han grät. Inte trotsets och självmedömkans tårar, och inte heller bitterhetens tårar. Men han var besviken. Han hade naturligtvis väntat sig någonting annat hos det folk han kommit till och presenterade som sitt eget folk. Men man kan inte bara säga att han grät besvi-

Midnattsropet

Omslagsbild: Ulla Christensen

Box 20134, 161 20 Bromma, Tel. 08 - 733 97 83

Utkommer med 12 nr om året.

Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Midnattsropets postgiron: 48 64 65-8.

Prenumerationspriset är: helår 60:-, halvår 32:-. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang" dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: TeKå Offset, Bromma 1988

kelsens tårar, det var djupare än så. Dessa tårar var uttryck för den kärlek som inte kunde hitta uttrycksmedel att radikalt och påtagligt förändra folkets situation. Jesus grät, och sa: *"O, att du i dag hade insett, också du, vad din frid tillhör! Men nu är det fördolt för dina ögon."* (Luk 19:42)

Dessa tårar var inte bara historiska och gripande. De var hans avskedshälsning. Jesus grät bittert, eftersom människorna inte förstod att akta på sin sökningstid.

Vi kan åstadkomma mycket som är bra, men ändå saknas något — tårarna. Det kanske inte passar i vår moderna kulturmiljö att gråta. Men i Guds församling behöver vi rörligheten och hjärtligheten tillbaka, så att vi kan gråta. Jag tror inte att detta kan ske på ett påtagligt sätt utan att Gud griper in. Han kanske måste ta något ifrån oss, som gör att själva förlusten blir så förödande, att den skakar om i vår tillvaro. Kanske då vemodet blir så förkrossande, att vi inte längre har ord för det. Bara tårar, så att vi inte kan säga så mycket; bara jämla oss. Vill du vara med om en tårarnas och jämrens väckelse? Gud vet bäst vad som behövs för att åstadkomma den förändring som är nödvändig.

I bibeln står några saker nedtecknade för att vi ska få upp ögonen för den fruktansvärda fara materialismen utgör. Vi blir avtrubbade; till och med likgiltiga och cyniska. Vi läser: *"Ropet från Sodom och Gomorra är stort, och deras synd är mycket svår"*. (1 Mos 18:20) I Jakobs brev läser vi också om ropen som stiger upp till Gud över de rika som inte betalat rättvis lön till sina fattiga arbetare. Här är det fråga om en obeskrivlig, och många gånger odefinierbar nöd. I Jakobs brev visar det sig denna djupa nöd också finns bland bröder som är misshandlade och förtryckta i själva församlingen, på grund av missförhållanden i gemenskapen.

Detta beror på att den kristna församlingen inte har förstått nödvändigheten av att upprätthålla den ekonomiska ordning som finns utmejslad i Apostlagärningarna 2, och inte fattat att församlingen har en egen rättsordning, och dessutom ett fungerande kulturliv. Att församlingen är en proteströrelse som har ett kulturliv vilket skiljer den från den övriga världen med helt andra attribut och kännetecken.

Församlingens stora och förunderliga hemlighet är Jesu kors. Församlingens styrka är Hans uppståndelse. Men det här måste församlingen fatta, så att den inte applicerar tidens olika modeller och moduler på sitt sociala liv, och skapar infrastrukturer som råder och härskar i världen, utan får en hierarki, som är i överensstämmelse med uppdragsgivaren, och en utformning som inte hindrar uppgiften och funktionen. Om vi skapar ett system där vi permanentar klasser eller andra skillnader mellan grupper, då är vi ju ingenting annat än hedningar.

Den idealiska församlingen

Vårt liv måste gestaltas på ett sådant sätt att man ser himlen i oss. I världen ser vi egoismen förkroppsligad. I organisationerna, i

välgörenheten, i filantropin, i socialvården, möter vi de fruktansvärda bastionerna av girighet, karriärism och egoism; människor som är i karriären och vill bli någonting i den här världen inom olika områden.

Men i församlingen får det inte vara på det här sättet. Jag ser fram emot att församlingen får en gemenskap där man skyddas från slitningarna, nötingarna, psykningarna och förtrycken i världen, så människorna känner sig lyfta; inte nedtryckta. Förenade; inte på grund av prestationer, men förenade genom Herren Jesu Kristi försoning.

Tron kan inte stå tillsammans med att ha anseende till personen. Därför är klasskillnader och rasism en omöjlighet i Kristi församling. Där tron finns, är ett välde upprättat: *lydnad*. Och det våldet placerar alla på exakt samma plattå, och förkunnar att alla har syndat, och är i avsaknad av härligheten från Gud. Där råder absolut demokrati, där är ingen skillnad. Där kan ingen säga: Jag är bättre, jag är förmer.

Det innebär inte, att det inte är rangordning i Guds rike. Guds rikes rangordning består inte i att vi äger mycket som syns. Den rangordningen tar sig uttryck i att vi gör mycket som ingen upptäcker. Jag tjänar inte för att bli uppmärksam, komma i protokollet eller bli omskriven, göra karriär eller vinna pengar. Störst är den som tjänar, säger Skriften, men då måste det finnas ett motiv och en kraft. Kärlekens kraft, som inte söker sitt.

Beroende av Gud

I Jakobs brev läser vi: *"Hören nu, I rike: Gråten och jämlen eder över det elände som skall komma över eder."*

Här är det också jämmer, gråt och rörelse. Det är tårar över förluster man måste göra för att reduceras till sanna och rätta proportioner. Man har roffat, exploaterat och utnyttjat.

"Eder rikedom multnar bort, och edra kläder frätas sönder av mal; edert guld och silver förrostar, och rosten därpå skall vara eder till ett vittnesbörd och skall såsom en eld förtära edert kött. I haven samlat eder skatter i de yttersta dagarna. Se, den lön I haven förhållit arbetarna som hava avbär-gat edra åkrar, den ropar över eder, och skördemännens rop hava kommit fram till Herren Sebaots öron." Ropet kommer ifrån skördemännen som utan lön har fått avbär-ga åkrarna, alltså skapa förutsättningar för de rikas materiella tillgångar. Det vedervärdigaste som finns är att på det här sättet utnyttja evangelium för sina personliga, privata profitintressen, och till och med förvandla sina medsyskon till trälar, som man manipulerar och styr eller behärskar, för att de ska bygga upp den privata förmögenheten.

I Jakobs brev talas om att församlingen bad väldigt mycket. Men man bad förfärligt illa. Man ville ha mer och mer för att kunna förslösa. Vi läser längre fram i Jakobs brev en varning: *"Hören nu, I rike..."* Och vi läser detta, och tycker att vi inte behöver ta åt oss, därför att vi är närmast fattiga. Det kan väl i och för sig vara riktigt,

men vi glömmer att det inte bara är fråga om vad vi förfogar över. Det är mera fråga om vårt livsmönster.

Motsatsen till detta livsmönster, läser vi senare i kapitlet: *"Är någon bland eder sjuk, må han då kalla till sig församlingens äldste"*. Förebilden som borde gälla för trons folk är Elia som bad. Här ställer alltså Jakob upp för oss två möjligheter. Den ena är att med egen rikedom, som är mer eller mindre stulen från andra, skaffa sig en paradisk tillvaro i tiden, och göra sken av att detta är något Gud gett oss, och har hans välsignelse. Den andra är att överlämna oss åt Gud, och bli så beroende av Honom som profeten Elia var. Han hade inga trupper, han hade inga pengar. Men då han gick ur tiden fick man konstatera: *"Du som för Israel är både vagnar och ryttare!"* Han hade inte pengar som gjorde honom stark, inte folkskaror, inte organisation eller politik som gjorde honom stark och oåtkomlig. Och ändå utövade han ett starkare inflytande på sitt folk och för sitt folk än en hel armé skulle ha gjort. Han var ensam och i majoritet, han var ensam, och hade övertaget. Vad var hemligheten till detta?

Elia var en människa av samma natur som vi, men han bad. Just dit skulle jag vilja leda församlingen, så att den får klart för sig att vi inte får acceptera de rikas levnadsmönster. Om vi gör det, skapar vi, utan att ens tänka på det, ett beroende. Vi kommer in i ett beroende som gör att vi samtidigt förlorar vår suveränitet och kraft. Vi har inte kapital, vi har inte organisationer eller politiskt inflytande. Ändå kan vi påverka vårt land på ett avgörande sätt.

Vi tänker inte skapa ett politiskt parti eller någon annan typ samhällsaktiviteter. Men Gud har gett oss ett vapen. Gud är ingen lögnare. Det han sagt, står han bakom. Han är ingen hjälplös avgud eller röststav. Han är allmaktens Gud. Han har genom sin son sagt: *"Om två av eder här på jorden komma överens att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskäras dem av min Fader, som är i himmelen."* (Matt 18:19)

Två levnadsmönster

Den första delen av Jakobs brevs femte kapitel visar oss ett sätt att leva: Ett sätt att markera distanser, ett sätt att exponera sina resurser och leva relativt tryggt och högmö-digt, överlägset. Så beskrivs i senare delen av kapitlet utblottelsens väg.

Vad ska vi göra åt frikyrkorörelsen, när den har gått så många underliga vägar? Vad ska vi göra, när arbetarrörelsen fullständigt underminerar hela folkets moral? Den förstör de normala samlevnadsformer-na, och ersätter dem med nya, perversa. Vad ska vi göra, när vi ser hur ekonomin missbrukas och exploateras? Vi, Guds folk, följer med, och tillåter arbetsgivaravgifter, tillåter den ena pålagan efter den andra på församlingen. Vi accepterar också att den stat som på det här sättet konfiskerar vår egendom, ger oss litet subventioner. Eftersom pengarna går till arbetsgivaravgifter och skatter, så får vi inte använda dem till

forts sid 33

KOLOSS på LERFÖTTER

I tidskriften Pilgrimen, som artikelförfattaren JAN EGIL HAFSAHL ger ut i Norge, publicerades nyligen denna historiska och profetiska analys av

tidsläget, utifrån de nyligen timade händelserna på börsmarknaden.

Här kan även MR:s läsare ta del av dess angelägna innehåll.

Välfärdssamhället vacklar. Inom loppet av några hektiska veckor och månader har börs- och valutamarknaden världen över skakat på sina grundvalar. Bakom raset lurar katastrofen, med allt vad det kommer att innebära av depression, nöd och arbetslöshet också för en bortskämd och självsäker västvärld. Bibeln har beskrivit händelserna i dystra bilder, och har också låtit oss få kunskap om den totalitära maktapparaten och dess demagogiska ledarskap som detta mörka kaos kommer att föda fram.

Då jag för snart två år sedan skrev om den komman-

de depressionen, och hänvisade till de historiska parallellerna med börskraschen på Wall Street 1929, blev signalerna bemötta med ett lätt överseende leende. En ny titt i historiens backspegel kan kanske få någon att vakna upp och göra sig redo.

Nietzsche — vilja till makt
Ska man skriva en artikel om börskrasch och ekonomiska depressionstider, om orsak och resultat, kan det verka långsökt att vända blicken mot den filosofiska världen, och där landa i slutet av förra århundradet. Att söka sig tillbaka till Nietzsches filosofi kan dock vara

en nyckel till förståelse av mycket som hände i Europa under första hälften av detta århundrande — och som kommer att hända i århundradets avslutning.

I sina verk "Also sprach Zarathustra" och "Willie zur Macht" lanserar Nietzsche den "amoraliska framtidsmänniskan". Denna idealmänniska kallar han ofta "övermänniskan" — Zarathustra. Tron på Gud ersattes med tron på övermänniskan. "Döda är alla gudar, nu kommer övermänniskan att leva", förkunnade Nietzsche.

"Hårdhet, fiendskap, krig, tillintetgörande, herradöme och herrefolk, under-

läggelse av omgivningen, expansion": Dessa beteckningar är centrala kärnor i Nietzsches verk, då de alla uttrycker "viljan till makt".

Spinozas idé om "självbevarelsestriden" höll inte måttet: Människan vill något mer, hon vill utveckling — hon vill härska. Nietzsche förhärskade våldet, och undervisade med glöd om förtryck av fysiskt svaga och lidande — om de starkas rätt.

Nietzsche blev det vi kan kalla en modefilosof. Speciellt i Italien och Tyskland, men också i Frankrike och flera andra västeuropeiska länder gavs hans verk ut i jätteupplagor, och kom att

Wall Street den "svarta tisdagen" för ett par månader sedan. Alla ville sälja — ingen köpa. Dollarn sjönk, paniken låg på lur.

sätta prägel och stämpel på skaror av människor.

Det första världskriget blev från allierat håll ofta kallat för det "euro-nietzscheanska kriget", eller "kriget mellan Europa och Nietzsche". Marschen mot Belgien 1914 kom man att se som en avledningsmanöver från Nietzsches normer för fri vilja till makt.

Under 20- och 30-talet blossade intresset för Nietzsche upp med ny glöd, då fascistiska och nationalistiska teoretiker sökte göra Nietzsche till en av sina ideologiska stamfäder. De ivrigaste läsarna av, och sedan exponenter för Nietzsches ideal, var män som Benito Mussolini och Adolf Hitler.

Depressionen 1923—1924. Nazisterna in på arenan.

Det första världskriget var igång. För att finansera krigsmaskineriet blev enorma mängder penningssedlar tryckta och skickade ut på marknaden — sedlar som ledde till att penningvärdet sjönk katastrofalt. Inflationen i flera europeiska länder, däribland Tyskland, gled helt utom all kontroll. I Tyskland kom en amerikansk dollar upp i 4 000 000

000 000 (fyra billioner) tyska mark. Lönen måste utbetalas dagligen på grund av kursfallet, och då i säckar eller resväskor.

"Versailles-freden" år 1919 innebar flera ekonomiska olägenheter: Nya gränser skar över gamla och väl inarbetade ekonomiska förbindelser, och skadeståndskravet som restes var mycket överdrivet. De krigförande ländernas statsutgifter steg med mellan 500 och 1500 procent, och skuldbördan ökade från 17 till 155 miljarder dollar. Storbritanniens statsskuld tiodubblades, Tysklands trettiodubblades.

På den ekonomiska världskartan blev centrum flyttat från Europa till USA, och Storbritanniens roll som det ledande finanslandet var en saga blott.

Den tyska lagstiftande församlingen, den s k Weimarförfattningen, blev av många, särskilt i nationella högerkretsar, betraktad med förakt, då den för dem blev ofrånkomligt förknippad med den förödmjukande Versaillesfreden. Det var hatet mot det bestående parlamentariska systemet och fredstraktaten, inspirerat och underblåst av Nietzsches "vilja till makt" som skapa-

de grogrund för det nationalistiska tyska arbetarpartiet (Nazistpartiet). Den framstående agitatorn, österrikaren Adolf Hitler, slöt sig till partiet hösten 1919 som medlem nr 55, och blev redan året därpå ansedd som partiets främste talesman och ideolog. Partiets program: "De 25 punkterna", blev antagna samma år: en rörig kombination av *pangermans*k nationalism, radikala ekonomiska idéer, och Hitlers personliga hat mot Weimarrepubliken. Hitler framställdes som mannen som skulle ordna upp Tysklands ekonomiska kaos och skapa "lebensraum" för det kommande Stortyskland. År 1923 hade partiet i Bayern provinsen ökat till ett icke obetydligt oppositionsparti till regeringen i Berlin, dock inte så starkt att Hitlers personliga stormtrupper (SA) lyckades genomföra "*ölkrogskuppen*" i München. Hitler blev arresterad, och i februari åtalad för högförräderi.

Framgångstider — ingen plats för Hitler

Hitler dömdes till fem års fängelse, men blev villkorligt frigiven efter nio månader. Under sin tid i fängelset skrev han för övrigt första

delen av "Mein Kampf". Då Hitler kom ut var han förbjuden att tala offentligt, men väl tillbaka i München använde han tiden till att organisera och konsolidera partiet. Nu fanns det däremot inte plats för de nationalsocialistiska tankarna. Weimarrepubliken hade fått en stark man i Gustav Stresemann. På otroligt kort tid lyckades han hejda den galopperande inflationen och stabilisera ekonomin. Först och främst, i likhet med andra europeiska statsmän, genom att införa ett helt nytt penningssystem. Inflationspengarna växladades in med en ny Mark mot en *biljon* av de gamla. Stresemann stärkte också Tysklands ställning internationellt, och ledde in landet i *Folkförbundet* 1926. Tron på tyskt näringsliv vände tillbaka, och landet fick ta enorma lån (främst US-dollar) till att återuppbygga industrin. I den framgång och optimism som under fem år präglade Tyskland, minskade nazistpartiet till en obetydlig rörelse.

USA — högkonjunkturer

Den ekonomiska makten hade flyttats från Europa till USA. 20-talet blev då också i

forts nästa sida

FORTS FRÅN FÖREG SIDA

stort sett ett decennium med högkonjunkturer, utveckling och välstånd för giganter i väst.

Under "det glada 20-talet" såg också en rad nya tekniska uppfinningar dagens ljus, och det amerikanska näringslivet blomstrade som aldrig förr. Uppsvinget på börshandeln, och då speciellt den på Wall Street som den ledande, var också inne i en explosionsartad tillväxt. Flera miljoner amerikaner kastade sig in i börsäventyret. Optimismen blev inte mindre då tidningarna dagligen kunde berätta om sensationella utdelningar på aktiehandeln. Alla skulle bli rika i en fart. Aktier köpta ena dagen, skulle säljas vidare dagen därpå med en saftig vinst. Aktie-utdelningar på över 100% per år var inte ovanligt 1928.

"Vi här i Amerika har kommit åtskilligt närmare den slutgiltiga segern över fattigdomen än något annat land har gjort..." förkunnade president Herbert Hoover.

Kraschen på Wall Street

Den 24 oktober 1929 har kallats "den svarta torsdagen". På Wall Street-börsen befann sig plötsligt fler säljare än köpare, och det utbröt vild panik bland investerarna. Alla ville sälja — ingen ville köpa — och priserna rasade. Utefter eftermiddagen lugnade sig marknaden något, men lugnet varade bara i fem dagar, då den "svarta tisdagen" bröt in med ny panikförsäljning. Nu kunde inga räddningsaktioner stoppa utvecklingen. Aktiekursen som i september 1926 hade ett index på 216, var i november nere i 145. Våren 1933 var botten nådd med indextalet 42. Börskraschen utvecklade sig till en djupgående ekonomisk kris i alla delar av den amerikanska unionen. Hela tjugotalets framgång gick förlorad på ett år, och utvecklingskurvan pekade stadigt nedåt.

Hur kunde det ske?

Det är inte enkelt att analysera orsakssammanhangen

till den ekonomiska kris som drabbade Amerika, och som sedan spred sig till stora delar av världen.

Några orsaker är i alla fall odiskutabla. Den genomsnittlige amerikanen blev ett lätt byte för den nya media-kultur som växte fram. Nya tekniska hjälpmedel var med och bombarderade sinnen med betvingande reklam: "Det är *nu* lyckan ska göras", förkunnade man för folket, och det var börsen som utgjorde det gyllene tillfället.

Ett köptvång utan motstycke i dåtidens historia, växte fram hos de breda folklagren.

De flesta av aktieköpen var marginalspekulationer med *lånade* pengar. Om aktierna stod i 100 dollar, behövdes bara en kontantsumma på 10; de resterande 90 stod *låneinstanserna* för. Det fanns inte många småspekulanter som hade reservkapital till eventuella ökade marginalinbetalningar för att täcka ett eventuellt kursfall.

Köppressen, tillsammans med lånemöjligheterna, gjorde att kurserna skruvades upp, och sambandet mellan ett företags produktion och "aktievärde", förlorade allt fotfäste. Investeringar gjordes i ett framtids Utopia. Folkets "lycka" var i högsta grad fiktiv.

En tredje viktig punkt är att det, trots tjugotalets välstånd, fanns ett stort antal fattiga människor i USA. Rikedom var mycket ojämnt fördelad. År 1929 räknar man med att 24 000 familjer hade en årlig inkomst på 100 000 eller mer, medan 42,4% av alla amerikanska familjer måste nöja sig med mindre än 1 500 dollar. Ungefär hälften av dessa hade i sin tur en årsinkomst på under 800. Det "glada tjugotalet", skapade ingen social hjälpåtgärd av betydelse; ingen solidaritet eller vilja till utjämning. Var man var sin egen lyckas smed — till stor skada för hela nationen.

Miljoner av arbetslösa, magra och eländiga människor, och en otrolig uppkomst av "Hooverstäder", rankiga skjul av korrugerad plåt och pappkartonger, där

"Målet var att riva med sig massorna genom suggestiv påverkan — något Hitler lyckades med till fullkomning."

hemlösa människor levde en eländig tillvaro — blev samtidens tragiska vittnesbörd.

Världskrisen

Det som hände i USA fick återverkningar över hela världen, och verkningarna efter börskraschen skulle visa sig bli längre och mera djupgående än verkningarna världskriget 11 år tidigare hade åstadkommit: "Wall Street" blev startskottet till en 16-årig marträtt av fruktan, hat och förtvivlan.

Tyskland blev speciellt hårt drabbat. Samtidigt med kraschen på Wall Street, dör Gustav Stresemann i den tyska republiken, och hans arvtagare Heinrich Brüning deflationspolitik visade sig vara en total felberäkning som ett adekvat försvar mot depressionskrisen. Att gamle Hinderburg hade blivit republikens president, gjorde

inte saken bättre.

USA krävde tillbaka alla sina lån, med det resultatet att produktionen blev förlamad. Världshandeln i stort blev halverad, och Tysklands export reducerades till en tredjedel. Den ena banken efter den andra gick omkull. Arbetslösheten var vintern 1932 mer än åtta miljoner — över hälften av arbetskraften. Man räknar med att över 17 miljoner människor i Tyskland i högre eller lägre grad levde på socialhjälp under dessa år. Weimarrepublikens män stod totalt maktlösa. Det tyska folket ropade efter en stark ledning, och fick sitt svar i Adolf Hitler.

"Der Führer"

Det som är speciellt intressant för vårt studium är sammanhanget mellan de ekonomiska konjunkturerna och nazismens framväxt.

Första gången "Der Führer" träder in på den politiska arenan är under inflationen år 1923. Under uppgångstiderna 1923-1929 är mannen och partiet reducerat till en obetydlig skugga, politiskt dött för att så under den stora depressionen från 29 och utöver 30-talet "uppstå" med förnyad kraft och kometartad växt.

Framgången tillskrevs i hög grad depressionen hos de arbetslösa skarorna och en konkursmässig medelklass, men också i mindre krisdrabbade grupper av folket vann nazistpartiet anhängare — och tillbedjare. Folket saknade ro i stormen, kosmos i kaos, ordning och disciplin.

Som man ropar får man svar, och Hitler gav dem svar på deras begäran. Då den ekonomiska krisen nådde Tyskland hösten '29, fick nationalsocialisterna vind i seglen. Vid riksdagsvalet år 1930, fick nazisterna 18% av rösterna och 107 mandat, något som översteg partiets mest optimistiska förväntningar.

Riksdagsvalet 1932 gav nazisterna en fördubbling av rösterna efter en suverän valkampanj, iscensatt av propagandageniet Joseph Goebbels. Han utnyttjade varje tillfälle att elda på under folkets missnöje, och förklarade rent ut att Hitler var den frälsare som skulle föra "det tredje riket" in i tusenårsriket.

Hitler själv var en agitator utan motstycke. Alla hans tal var väl inövade studium, med Goebbels och spiritistmediet Alfred Rosenbergs kunniga vägledning. Talen ställde aldrig krav på tankeförmåga, men var en ständigt upprepad appell till primitiva känslor, med stöd av musik, fanor, symboler och uniformer. Målet var att riva med sig massorna genom en suggestiv påverkan — något Hitler lyckades med till fullkomning. Han underlät aldrig att berätta om sina fattiga uppväxtvillkor och sin kamp. Han var en man av folket, och för folket.

I likhet med Italiens Mussolini (som sedan ingick i förbund med Hitler, den s.k. Berlin-Rom-axeln) förstod Hitler nödvändigheten av att bearbeta och påverka bar-

nen. Otaliga pojkk- och flickföreningar stiftades, vilkas främsta mål var att indoktrinera barnen. (Från 1936 var medlemskap i Hitler-Jugend obligatoriskt).

"Ditt barn tillhör staten", förkunnade Hitler år 1933, samma år som Hinderburg utnämnde honom till rikskansler. Brüning och senare von Papen blev totalt överkörda av det stadigt växande nationalistpartiet. Då riksdagshuset brann under mystiska omständigheter, begärde Hitler att yttrande, förenings- och församlingsfriheten skulle upphävas för att beskydda staten mot kommunisterna, vilka nazisterna gav skulden för branden. Fram till valet i mars '33 utnyttjade Hitler de fullmakter han hade fått sig givna till att kväsa all opposition. Hitler blev valets totala segerherre. Som markering av diktaturens äntliga seger, inkallade Hitler riksdagen till möte den 14:e juli, där man presenterades, och antog, ett förbud mot upprättande av nya partier. Enpartistaten var ett faktum.

År 1934 dör Hinderburg, och Hitler träder in i gärningen som rikets president under äretiteln "Der Führer".

Nu är all makt samlad i partiet, och hos partiets obestridda ledare.

Den totalitära staten

Världshistoriens vidare utveckling, med tanke på det tredje rikets erövringar och fall, är ointressant för vårt studium. Det som däremot är intressant, är den totala statens uppbyggnad.

Makthierarkin fungerade med total underkastelse nedåt, och absolut lojalitet uppåt. Blind lydnad var en självskriven lag. Fascismens "Tro! Lyd! Kämpa!" blev också nazismens levnadsregel, i motsats till demokratiens "frihet, jämlikhet och broderskap".

Att "det tredje riket" var en enpartistat har vi tidigare nämnt, och all opposition blev definitivt nedslagen, till och med inom egna led. "De långa knivarnas natt", den 30 juni 1934, med mordet på SA-ledaren Ernst Röhm och en rad andra möjliga opponenter eller tvivlande, bär sitt klara vittnesbörd.

Propagandaministeriet var Joseph Goebbels departement. Med totalt herravälde över radio, press, bio och teater, skulle "Gleichschaltung", likriktning, upprättas hos det tyska folket. Alla skulle tänka lika, tro lika och mena lika. Tyskland hade en offentlig opinion. Förutom Goebbels, som för övrigt hade doktorsgrad i filosofi, skulle chefsarkitekten Albert Speer stå för påverkan och indoktrinering. De överdådiga upptågen och massmötena var till sin exteriör utarbetade av Speer.

Vi har nämnt Hitler-Jugend. Ungdomen blev effektivt omhändertagen från tidiga barnår. De skulle styras och formas av Staten, och måste därför skiljas från hemmet.

Litteraturvalet blev starkt begränsat. Författare som Albert Einstein, Thomas Mann, H. Welles och Helen Keller, blev bannlysta, och deras litteratur bränd på bål som "onationala, perversa och judiska".

Som allt annat, blev vetenskapen *ofri*. Framför sanningsskravet gick hänsynen till det som ur nazistisk synpunkt bäst tjänade det tyska folket.

Nya lagar trädde i kraft på löpande band; all industri och handel blev underkastad statlig kontroll, och fackföreningarna upplösta och ersatta med nya intresseföreningar som bara hade till uppgift att hylla statsmaskineriet. Den hemliga polisen, Gestapo, under Heinrich Himmlers ledning, var allestädes närvarande. Hermann Göring blev chef för flygvapnet och de militära styrkorna. Rättsapparaten blev bara en tjänare för partiet. "Det fins en rätt", sa Hitler, "Statens".

"Nationalismen var mer än ett program", hävdar historikern Bergsgård, "det var en religion". Som i all annan religion, handlar det om tillbedjan, och guden Hitler och hans rike tillbads av miljoner människor som var redo att offra allt för sin guru.

Det fjärde riket

Varför så många spalter för att skissera ett par årtionden av världshistorien?

Faktum är, att det inte finns någon person eller nå-

got rike som i samma grad som Hitler och hans välde utgör en sådan historisk förebild för den antikrist och det antikristliga rike som bibeln talar om ska uppstå i "ändens tid" — det fjärde riket:

"Det fjärde djuret betyder, att ett fjärde rike skall uppstå på jorden, som är olik alla de andra rikena. Det skall uppsluka hela jorden och förtrampa och krossa den." (Dan. 7:23)

Då Johannes Uppenbarelse beskriver den totalitära statens uppkomst, talas det om "ett djur som stiger upp ur havet" (Upp. 13:1). Havet är en bild på "folkhavet". Vi har i vår titt i historiens backspegel, sett hur Hitler preciserade att han var "en man av folket". På samma sätt kommer Antikrist att vara en folkets son.

"Att vara ledare är att styra massorna", skrev Hitler i "Mein Kampf". "Jag gör massorna så fanatiska, att de kan bli ett redskap för min vilja".

Havet är "massornas" område. I oceanen är alla droppar lika. De följer och lyder djupets strömningar och vindarnas impulser. Det är därför "Gleichschaltung" är så nödvändig. Ingen ska avvika, ingen ska opponera sig. "...och hela jorden såg med förundran efter vilddjuret ... Och alla, som bo på jorden, skola tillbedja det..." (Upp. 13:3,8).

Det var propagandan som skapade Hitlers rike. Det kommande antikristliga imperiet kommer också att bli en produkt av påverkan. Det rikets propagandaminister kallar Bibeln "ett annat vilddjur" (Upp. 13:12). Det har inte "havet" som sitt upphov, men "jorden". Goebbels var inte en massmänniska. Han var född på kulturens toppar, ett geni bland massornas miljoner. "Och jag såg ett annat vilddjur uppstå på jorden ... och kommer jorden och dem som bo därpå att tillbedja det första vilddjuret ... Och det förvillar dem som bo på jorden ..." (Upp. 13:11-14). En seger för propagandaministeriet.

Nietzches tankar lever

Vi började med Nietzsche.

forts sid 34

— Här finns inget

I Dominikanska Republiken:s huvudstad Santo Domingo, finns ett stort, allmänt barnsjukhus. Med allmänt menas då att det är statligt, och man ska här kunna få vård avgiftsfritt. Det finns annars många privata sjukhus av skiftande karaktär. Från den mest avancerade teknologiska och medicinska utrustning, till en torftighet, som gör att man undrar hur någon över huvud taget kan få vård där.

Skakande rapporter

Eduardo uppmanade Berno att fotografera i de kala undersökningsrummen, där det knappt fanns någon utrustning — inte ens blodtrycksmanschetter. Han lyfte på lakanen som skylde undernärda och brännskadade kroppar, för att fotografen väl skulle dokumentera situationen i sjukhuset. Och därför kan vi alltså för våra läsare presentera detta ganska omfattande reportage, som åskådliggör en bit av nöden i ett underutvecklat land.

Under rundvandringen på sjukhuset, fick vi oss till livs skakande rapporter. Om att de flesta av de barn som ligger där, har sjukdomar som orsakats av undernäring och

Många av barnen var brännskadade. Läkaren berättade, att de vanligaste olyckorna bland barn är just brännskador. Egentligen skulle det vara lätt att förebygga dem.

Den fattiga befolkningen lagar sin mat på små hemgjorda ved- eller kolhårdar på marken. Och barnen springer där, stjälp kast-ruller med kokande vatten eller mat över sig, eller snubblar rakt i elden. Med enkla åtgärder, skulle dessa brännskador undvikas. Föräldrarna behöver undervisning.

Det här sjukhusbesöket gjorde vi veckan före jul. Därför hade många föräldrar tagit med sig barnen hem, för att återvända efter helgerna. Kvar låg endast de svårast sjuka.

Hopplös känsla

Det är omöjligt att beskriva den kvävande känsla av hopplöshet, som kom över mig när jag gick och såg på de barn som låg apatiskt i sina sängar, märkta av svår undernäring. Och hur modern i trädsliten klänning undergivet satt vid deras sida. Och de som hade brännskador med rinnande var, som flugorna ideligen satte sig i, hur än man försökte hålla dem undan. Arne Imsen tryckte en peso i handen på en tio-års pojke, som låg med ruttande tredje gradens brännskada. Han hade legat över en vecka där. Prognosen var dålig. Skadan var fruktansvärt infekterad. Men när han fick slanten i handen, med en vänlig hälsning, lyste han upp, och plötsligt var

Ett par små patienter på allmänna barnsjukhuset i Santo Domingo. Två svårt undernärda barn, och till höger en brännskadad pojke.

Vi har lärt känna en ung läkare, Eduardo Ogando, trettio år, som arbetar på det stora, allmänna barnsjukhuset. Och en dag fick vi tillfälle att besöka det. Ledsagade av vår vän läkaren, fick vi se både sjuk- och behandlingssalar. Och vi fick också fotografera, vilket annars inte är tillåtet. Man anar att vår vän läkaren har ett desperat behov att göra känt under vilka förhållanden man tvingas försöka vårda sina små patienter.

dåligt vatten, diarréer och infektioner. Huden torkar och ramlar av de magra lemmarna, som pergament när undernäringen nått en viss gräns.

Många av barnen var rakade vid tinningarna. Det fick vi veta berodde på att när de är alltför magra, går det inte att hitta vener i armarna för blodprover, sprutor och dropp. Man måste söka blodådrorna på huvudet.

tillvaron inte längre så plågsam och grå. Modern log litet blygt, och kunde sedan för slanten köpa litet mat och läskande juice. Jag gick vidare, tårarna gick inte längre hejda — nöden är så stor, och vi förmår så litet.

Plågsamt informativ

Vi slog oss ned i Eduardos lilla kontor och Arne Imsen fick möjlighet göra en grundlig intervju med ho-

Foto: BERNO WIDÉN

Vid deras sida satt en anhörig — vanligtvis mamman. Det finns nämligen inga möjligheter att lämna barn på sjukhuset utan att någon anhörig stannar och ser till dem. Det tjänstgör endast en sjuksköterska på varje avdelning — och avdelningarna har många bäddar.

människovärde

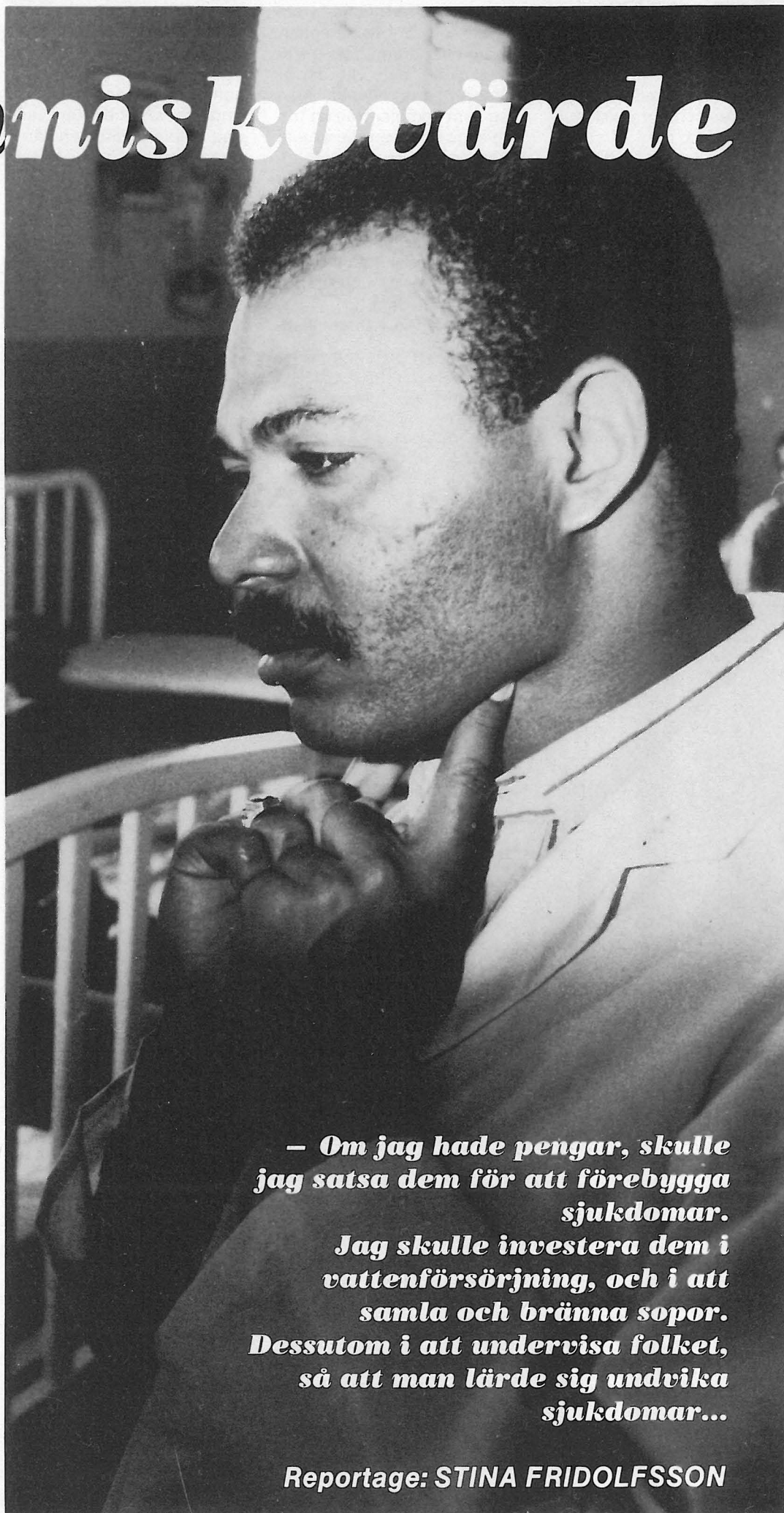
nom. Eduardo svarade sakta och eftertänksamt. Helt klart berörde denna intervju frågor som han haft orsak brottas en hel del med, och svaren var väl genomtänkta och plågsamt informativa. Därför väljer jag att återge det mesta av detta samtal, även om det blir en lång rapport. Problemen, frågorna och svaren är aktuella, och den situation som skildras, återger en verklighet som stora delar av vår världs befolkning idag lever i.

Fastän Eduardo kommer från ett fattigt hem, har han fått möjlighet studera till läkare. Det beror på att Dominikanska Republiken har ett allmänt, statligt universitet, där man i princip studerar gratis, även om man måste betala inskrivning (omkr 100 kr/termin) och läromedel. På något sätt måste man också klara uppehållet, bostad, mat och kläder. Eduardo har, med stora uppostringar från föräldrarnas och sina tre syskons sida, fått studera, och hör alltså till en privilegierad grupp. Han har en idealistisk ambition att verkligen hjälpa sitt fattiga folk, vilket han menar bäst bevisas genom det faktum att han arbetar i ett statligt sjukhus med låg lön, fastän han i privata kliniker skulle tjäna det dubbla under drägligare förhållanden.

Tjänsteplikt

Det tar omkring sju år att utbilda sig till läkare. Den som fått sin utbildning på det statliga universitetet, är skyldig att arbeta ett år "internrad" i obligatorisk tjänsteplikt på statligt sjukhus. Dessutom måste han arbeta ytterligare ett år ute på en landsortsklinik, till mycket låg lön. Eduardo har ännu inte gift sig, och påpekar att nyblivna, unga läkare inte har ekonomiska förutsättningar att klara familj.

forts nästa sida

– Om jag hade pengar, skulle jag satsa dem för att förebygga sjukdomar.

Jag skulle investera dem i vattenförsörjning, och i att samla och bränna sopor.

Dessutom i att undervisa folket, så att man lärde sig undvika sjukdomar...

Reportage: STINA FRIDOLFSSON

FORTS FRÅN FÖREG SIDA

På frågan om vilken läkareetik han har, med avseende på abort och eutanasi, svarar Eduardo:

— Det finns i vårt land många som praktiserar illegala aborter.

Abort är alltså i lag förbjuden i Dominikanska Republiken?

— Ja, och på denna syndiga hantering har de lyckats skaffa sig en förmögenhet.

kanska läkare formas av sin ambition att tjäna pengar. Många har dragit på sig studieskulder, och vill därför snabbt tjäna pengar. Men jag som kommer från en fattig bygd och identifierar mig med de fattiga, jag har ingen ambition att bli rik, utan vill tjäna samhället och återgälda det jag fått. Jag fick möjlighet att bli läkare med hjälp av medel som de fattiga producerat, och därför vill jag tjäna dem.

Är sjukvården i Dominikan-

oriteten av människorna. Genom denna försämrings av livskvaliteten, blir hälsotillståndet och hälsolivnämre. Diarréer blir, på grund av vattenbristen, varje dag allt vanligare och värre. Regeringen är inte intresserad av folkhälsan. Den vill bara utveckla politiken, för att behålla sin makt. Inte utbildade folket, och inte heller ge dem hjälp till hälsovård. Med en utbildad och frisk befolkning, skulle man ha svårare att styra den.

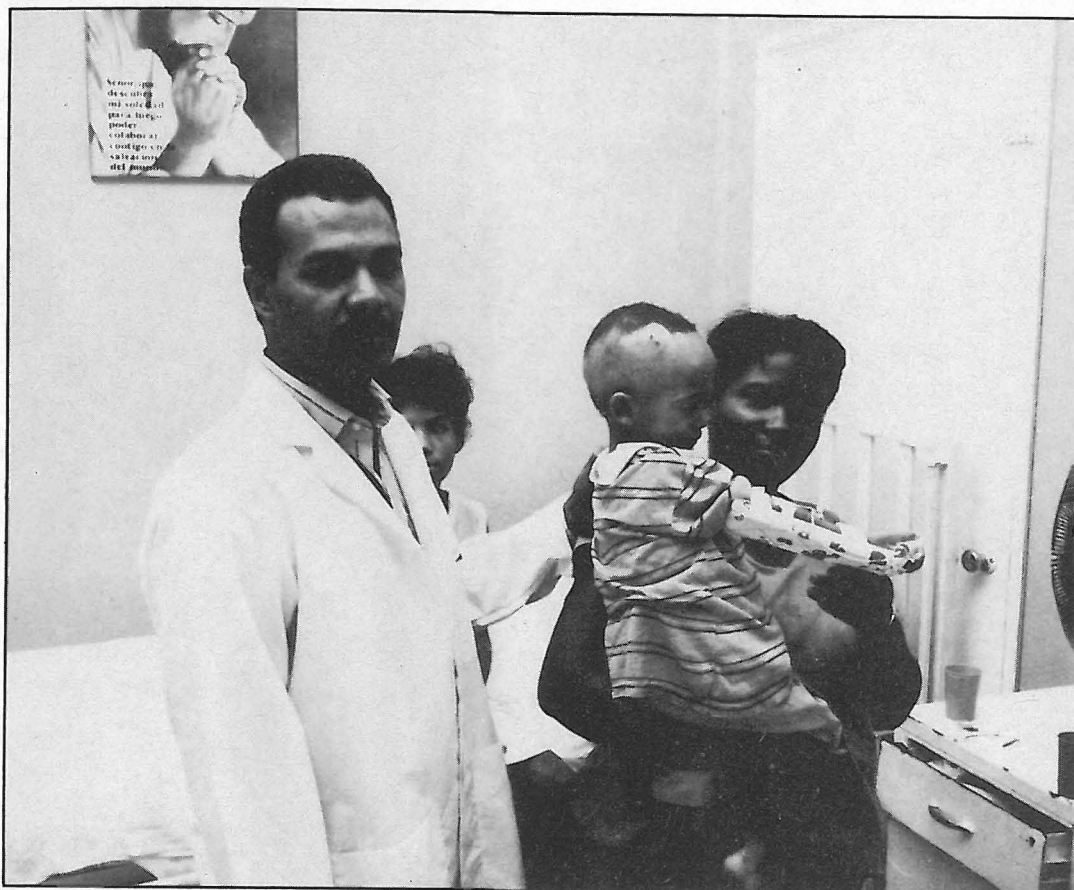
ten, skulle de avsätta regeringen. Det finns länder som använder 20 % av sin budget för hälsovård. I Dominikanska Republiken använder man inte ens 5 %.

Men de medel som trots allt används för sjuk- och hälsovård — används de på ett klokt sätt?

— Medlen används illa, och hälsovården på sjukhusen är botten. Inget land kan svara för folkhälsan genom att vänta på att människorna blir sjuka, för att sedan bota dem. Man måste investera i förebyggande sjukvård. Förebyggande sjukvård kostar en tiondel av att ge medicin till dem som redan blivit sjuka. Exempelvis skulle man med ett undervisningsprogram kunna undvika alla brännskador som ju kostar stora summor att vårda. Läkarna utbildas idag på ett sätt så de inte kan möta den sociala verklighet som finns. Man måste förstärka vikten av att undervisa folket ute i bygderna, så de lär sig förebygga riskerna, förstå sin situation och lösa problemen. Läkarna kan inte vara i sjukhusen och vänta tills människorna blir sjuka och kommer dit för att försöka få läkedom. Den nivå man lever på ute i bygderna, gör att människorna saknar elementär kunskap och utrustning. Många blir sjuka, och det med större hastighet och frekvens än med vilken läkarna kan ge hjälp. Man måste gå in för att förebygga sjukdomarna.

Det finns situationer som inte kan planeras eller förutses — epidemier och akuta sjukdomar. Nu har vi ju en världshotande epidemi — AIDS. Hur påverkar AIDS sjukvårdssituationen i Dominikanska Republiken? Och på vad sätt ingriper det i resurserna?

— AIDS är inte så allvarligt som man tror. Det är en sjukdom som mycket intresserar nordamerikanerna, som därför gjort enorma kampanjer. Men antalet sjuka i AIDS är alls inte så stort om vi jämför med andra sjukdomar som också är dödliga. Exempelvis finns i Dominikanska Republiken 127 registrerade fall av AIDS. Här har vi sex miljoner inneboende. Det blir alltså omkring två AIDS-sjuka per

Dr Eduardo Ogando tillsammans med en skyddssling.

När det gäller både frågan om abort och eutanasi, tror jag att den medicinska etiken bör vara formad av kriteriet att rädda liv och återställa hälsan. Undvika sjukdomar, och förlänga det mänskliga livet, om så bara några minuter. Man måste alltid ge patienten all hjälp fram till dödsögonblicket, och aldrig överge honom för att man tror att han ska dö. Man får inte heller påskynda döden med någon som helst medicinsk behandling. Läkarens uppgift är inte att förkorta eller ta liv, utan förlänga livet.

Den läkareetik du har, är den vanlig här i landet, eller unik?

— Majoriteten av domini-

ska Republiken underutvecklad?

— Underutvecklingen i Dominikanska Republiken märks på alla områden — sjukvård, undervisning, jordbruk — överallt märker man en misär som ständigt tilltar på grund av den ekonomiska världskrisen.

Vad tror du om utvecklingen under de fem närmaste åren?

— I de underutvecklade länderna är vi med om en vetenskaplig paradox. Varje dag blir den sociala och vetenskapliga utvecklingen allt mera avancerad, och ändå samlas kapitalet hos några små grupper i samhället. Det innebär en försämrings av levnadsvillkoren för maj-

Det här är alltså en paradox. Medan vetenskap och forskning gör framsteg, så får fattiga människor en allt sämre situation. Men så är det inte i alla länder. Till exempel i Costa Rica, avskaffade man armén och fördelade sedan de medel som förr gått till försvaret mellan utbildning, hälsovård, kommunikationer och vattenförsörjning, etc. Fastän Costa Rica är ett fattigt land, så kan det nu, ifråga om hälsovård, jämföras med utvecklade länder. Regeringarna i de flesta underutvecklade länderna utnyttjar människors okunnighet, och håller sig så kvar i makten. Om människorna var utbildade och förstod verklighe-

Öppet brev från familjen Lars Bygdås till Maranatagrupper och församlingar

Efter många års bortavaro har vi, Lars och Ulla-Britt Bygdås samt barnen, upplevt det som angeläget att återförenas med Maranataförsamlingen i Stockholm och Arne Imsen, Ulla-Britts far.

Det står alltmer klart att strävandet efter kärlek, förlåtelse och försoning måste sättas främst i våra liv som kristna och vi har därför sökt kontakt med Arne Imsen för att nå en väg till försoning och upprättad gemenskap. Så skedde också vid en enkel men innerlig församlingshögtid på Ballstalund dagarna efter jul, den 16 januari 1988.

I dag kan vi med stor tacksamhet säga att vi upplever Guds välbehag över de ord som uttalades och det steg som togs och vår bön är nu att få tjäna tillsammans med syskonen i den helige Andes kraft och förnyelse.

Det är egentligen inget onaturligt att en stridbar rörelse som Maranata drabbas av problem och att konfliktsituationer uppstår människor emellan. Vi kan heller inte förneka att Maranata brottats med problem — och vi vill för vår del ta vårt ansvar därför — men vi anser att problemen ute i de etablerade är av långt allvarigare art där heliga gränser mellan Guds rike och världen — församlingen och samhället är på god väg att uttraderas. Detta måste sättas i samband med Ordets förutsägelse om den yttersta tidens allmänliga världsskyrka.

Så fann vi heller aldrig under alla dessa år den gemenskap vi sökte. Sång, förkunnelse och gemenskap saknade den dimension som uppstår där ett folk i uppriktighet väntar Herrens andra tillkommelse.

Först som sist är Maranata för oss en bön — ett rop: Kom Herre Jesus! En dialog mellan himmel och jord, brud och brudgum. Och där slutar Bibeln. Där är det slut och sedan alla tecknen uppfyllts kan föreningen ske mellan Kristus och församlingen.

Detta är vår tro och det är en förmån för oss att nu få vara med och verka bland dem som har detta rop levande i sina hjärtan. Så har det varit sedan jag blev frälst på ett Maranata i Stockholm 1962 och så hoppas jag nu att det kommer att förbli.

Linköping i januari 1988
med bön om förlåtelse och försoning

Ulla-Britt o. Lars Bygdås, Andreas, Hanna, Tim, Simon, Dan och Susanna

tusen. I USA har 35 000 människor AIDS. Om man jämför det antalet med befolkningssiffran, så är det inte många. Och AIDS är en sjukdom som drabbar de korrumpade folkgrupperna — exempelvis i USA finns många homosexuella och knarkare, och därför är man där så intresserad av att få kontroll över AIDS.

Du utgår ifrån dagens situation. Men hur kommer bilden av AIDS i Dominikanska Republiken och världen se ut om fem år?

— AIDS kommer inte att få så fatala konsekvenser, för det finns politiska intressen att hejda den. När det finns politiska intressen finns pengar, och med pengar kan alla sjukdomar övervinnas och kontrolleras. Man arbetar redan med vaccin mot AIDS, och kampanjerna att förebygga har varit mycket effektiva. Därför ser jag inte AIDS som något framtida hot.

Vilka sektorer av sjukvården

blir lidande för att AIDS-forskningen och vård av AIDS-sjuka ska få sitt?

— I de fattiga länderna investerar man ingenting för AIDS. Resurserna till detta kommer från internationella hjälporganisationer.

Om du skulle få chansen att påtagligt förändra situationen, vad skulle du först göra?

— 65 % av dödligheten i alla latinamerikanska länder beror på sjukdomar som orsakas av den dåliga kvalitén på vattnet. Om kvalitén på dricksvatten förbättrades, skulle man genom det undvika 60 % av de dödliga sjukdomarna här. Kostnaderna för att ordna dricksvatten i alla latinamerikanska länder är betydligt lägre än de resurser USA lägger ned på att tillverka vapen under ett enda år. Följaktligen: Om USA beslöt att inte göra vapen under ett år, skulle man med de pengar som så sparades, kunna undvika 60 av 100 dödsfall i

hela Latinamerika. Om jag hade pengar att investera för hälsovård, skulle jag satsa dem för att förebygga sjukdomar. Jag skulle investera dem i vattenförsörjning, och i att samla ihop sopor. Dessutom i att undervisa folket, så att man lär sig undvika sjukdomar. Så man äter rätt mat, och maximalt utnyttjar disponibla resurser.

Framför allt är det viktigt att vårda barnens hälsa, för barnen är nationens framtid. Varje dag får barn hälsoproblem. Och dessa hälsoproblem växer ständigt. Därför är hela befolkningen sjuk. En befolkning som inte kan utvecklas. En befolkning av analfabeter, utan utbildning och som inte förstår livnära sig och undvika olyckor eller förebygga sjukdomar och smitta. Man måste investera resurser för att hjälpa mödrar och barn, för att få en frisk befolkning. Omedelbart skulle vi behöva hejda och få kontroll över di-

arréerna, som dödar omkring 14 % av alla barn. **Finns inom räckhåll i landet just nu resurser för att kontrollera diarréerna och hjälpa mödrar och barn? Eller är det så att de resurser som finns exporteras från landet, och åstadkommer ytterligare och större klyftor mellan dem som har och dem som inte har?**

— Så är det. Detta land är egentligen enormt rikt, och skulle kunna försörja 50 miljoner invånare. Men rikedomarna är koncentrerade hos 4 % av befolkningen. Många för resurserna till USA. Och den dominikanske arbetaren får så dålig lön att han inte kan köpa det han behöver av mat, kläder och medicin. Den rika klassen samlar varje dag allt mer till sig. Besparingarna i utländska banker, är dubbelt så stor som den utlandsskuld vår nation har. Och dessa pengar har de rika roffat åt sig av det dominikanska, arbetan-

forts sid 27

I konferenstältet på Humlegården utsattes broder Emanuel för Arne Imsens närgångna utfrågning om de missionsländer han besökt.

Evangelium kan inte — det är en krigsförklaring mot synden!

Broder Emanuel deltog i Maranata-folkets sommarkonferens, och under veckan passade Arne Imsen på att göra en intervju med honom; direkt-sänd över Radio Maranata i Örebro.

Programmet blev mycket uppmärksammat, och många beställde kassettkopia.

Eftersom aktuella och principiellt viktiga frågor ventilerades, har MR valt att publicera en del av intervjun — som faktiskt bytte utfrågare och intervjuoffer under programmets gång...

Broder Emanuel har varit många gånger i öst, innanför järnridån, även om han bor i väst, USA. Han är dessutom svensk. För ett antal år sedan flyttade han till Australien, och sedan därifrån till Amerika. Ifrån Amerika har han gjort sina resor ut i den stora världen. Förutom i Öststaterna har han också varit i Sydafrika.

Varför har du varit just i Sydafrika?

— Jag älskar Sydafrika lika mycket som Australien. Det är ett underbart land. Man måste se det; inte bara lyssna till vad radio och TV säger om landet. Man måste själv se landet för att förstå vad Sydafrika egentligen är. Jag har en syster som är missionär där sedan 38 år tillbaka, och hon kan stryka under vad jag säger.

Du säger att man måste se landet. Menar du då det poli-

tiska systemet? Man talar om segregation och apartheid. Är vår information styrd?

— Jag blir chockerad när jag kommer hem till Sverige och ser att det förändrats så. Förr kunde man lita på det som stod i tidningarna, men nu måste man själv finna ut fakta för att förstå hur läget är.

På vad sätt menar du att verkligheten skiljer sig från den information vi konsumerar och som skapar våra attityder gentemot Sydafrika? Existerar apartheidpolitiken, och tillämpas den i Sydafrika?

— Sydafrika är ett väldigt komplicerat land, som består av många länder och folkstammar. Vi har Swaziland, zulufolket osv. Dessa olika folk har varit i krig med varandra, och än i dag råder fientlighet mellan dem. Det

var egentligen därför apartheid började tillämpas för att skilja dem åt och sätta gränser. Skulle svenskarna tycka om att vara regerade av tyskarna, exempelvis?

Därmed har du också tagit upp ett annat problem. Hur är då förhållandet mellan den svarta majoriteten och den vita minoriteten? Frågan är om den svarta majoriteten vill styras av den vita minoriteten — det blir konsekvensen av din egen fråga.

— Det är bra att du tar upp det här så jag får berätta den andra sidan av saken. Vi har i Sydafrika olika stammar, och de har med åren blivit skilda åt. De har egen regering och egna lagar. De svarta har sina jordagods och olika platser där de vita ingenting har att säga till om. Likadant är det i Swaziland. I Sydafrika finns stora jordbruk som ägs av vita farmare; boer. Och det sedan fyra — fem led tillbaka, då engelsmännen tog landet i besittning. De har i sin tur många svarta arbetare. Och

de svarta möjlighet att få undervisning, de har fina skolor, högre utbildning och bra möjligheter att komma precis lika långt som de vita. Men informationen har blivit så snedvriden när det gäller öst och väst.

Emanuel: Om Sydafrika skulle falla under kommunismen, skulle det stängas för evangelium.

I Florida och andra stater har det varit precis samma skillnad mellan svarta och vita. För några år sedan stod det på bänkarna i Florida "För svarta" och "För vita". Men det har man tagit bort nu. Kommer du till en 'vit kyrka' i Florida tillsammans med några svarta vänner, så hänvisar dig vaktmästaren till en 'svart kyrka' i närheten. Sådant försiggår nu i Amerika. Där är en väldig fariseism.

Vill du med detta ha sagt att sådant sker i Sydafrikas offentliga liv?

signad plats. Om Sydafrika skulle falla under kommunismen, skulle det stängas för evangelium. Råmaterial och viktiga tillgångar skulle också falla i kommunismens händer.

Menar du att en del av systemet som kanske har vissa positiva detaljer, skulle legitimera systemet som sådant? Frågan är ju om det finns politisk frihet, så att de mörkhyade har möjligheter att konkret, exempelvis i val, påverka sin egen politiska situation? Den frågan kan man bara svara ja eller nej på.

— En grupp har rättigheter och en annan saknar den.

Det kan ju vara betingat av historiska fakta som inte är lätt för oss att gripa tag i. Om man jämför Sydafrika med kringliggande länder; menar du då att standarden för den svarta befolkningen är högre och bättre i Sydafrika än på andra platser.

— Naturligtvis. Det går inte jämföra standarden med andra länder. I Mocambique finns inte ens bröd. Folket

rar i kommunismen. Vi vet också hur den pragmatiska materialismen fungerar i kapitaliststaterna; inte minst i Amerika. Vi kan ju inte påstå att Amerika har något att erbjuda som Sovjet saknar; eller tvärtom. Om vi nalikas problemen utifrån kristna värderingar, kan vi ju inte klä evangelium i blått eller rött, och säga att den kommunistiska faran ska vi bekämpa med vår kristna tro. Det är inte vårt ärende. Måste jag inta en pro-sydafrikansk attityd för att komma in i landet och predika? Kan jag predika emot våldet, söndringen och orättvisor i landet utifrån ett renodlat evangeliskt budskap, utan hänsyn till något politiskt system?

— Absolut.

Men varför måste jag för att få inresevisum till Sydafrika deklarerar att jag är för Sydafrika? Jag är inte kommunist, jag är kristen. Jag bedömer inte detta utifrån politiska utgångspunkter, och har inte heller revolutionära avsikter. Men jag kan inte

kläddas i blått eller rött

det är inte en fråga om svarta mot vita.

Jag har besökt de områden som räknas som mest kritiska; där det varit slagsmål och stridigheter. Jag var tvungen gå till polisen för att få tillstånd att besöka de svartas områden, och blev erbjuden eskort, men jag sade: Jag har högre bevakning än den ni kan erbjuda! Mellan de svarta och vita är en sådan tillgivenhet, så de svarta beskyddas av vita.

Detta är alltså din subjektiva upplevelse. Men kan du, objektivt sett, påstå att det i Sydafrika existerar politisk frihet för medborgarna? Hur kan exempelvis den mörkhyade befolkningen påverka den politiska situationen i landet?

— Engelsmännen som var där i början hade mycket orättvisor för sig. De utnyttjade de svarta. Men idag har

— Ting förändras inte över en natt. Men det har blivit mycket bättre. Det är inte som tidningarna framställer det. När jag talade med polischefen i Soweto, sa han att det är egentligen bara en minoritet, omkring 5 000, som är agitatorer, kommunister, och som försöker fördärva allt.

Jag tackar Gud för att det finns så många kristna där idag. Jag åkte från Sydafrika med South African Airline, och där kunde jag välja mellan olika kanaler — t ex klassisk musik, rockmusik, men också andlig musik: ex sång av Jimmy Swaggart. Finns någon annan flygplanslinje som kan erbjuda något liknande?

I Sydafrika finns en gudfruktig, gammalmodig engelsk stil, där man har bibelläsning och bön i skolorna. Sydafrika är en av Gud väl-

svälter ihjäl.

Då är det alltså relativt bra i Sydafrika, därför att där härskar ett kapitalistiskt system, men väldigt dåligt i kringliggande länder, därför att där har man kommunistiskt system?

— Absolut.

När du talar får jag nästan känslan av att kristendom skulle vara någon slags borgen för att kommunismen inte utbreder sig. Kommunismen skulle vara det stora, avgörande hotet för Sydafrika och andra länder. Är det verklighetsbeskrivning?

— När ska vi lära oss ifrån historien och vad som hänt i Afghanistan, Etiopien och Zimbabwe? Hur är det med den stora pingstkyrkan som fanns i Addis Abeba? Den har övertagits av staten, och används för andra ändamål. **Vi vet exakt hur den dogmatiska materialismen funge-**

deklarerar att jag är pro-sydafrikan för att få inrese-tillstånd. Likaså måste ju du säga att du är pro-kommunist för att få visum till Sovjetunionen. Du är anti-kommunist så att det skriker om det, och ändå har du varit i Sovjet massor av gånger!

Det som började som en intervju av broder Emanuel, övergick, på grund av intervjuarens provocativa frågor och färgstarka kommentarer, till att den intervjuade, broder Emanuel, ställde motfrågor, med grundliga svar som följd.

Arne Imsen fortsätter här: — Man kan inte jämföra system med varandra på det här sättet. Verkligheten är att *världen* har olika uppenbarelseformer. Inom vissa områden ter den sig liberal och human; inom andra är

forts sid 28

Text:
HANS LINDELÖW

Rysk flyktingfamiljs öde i Sverige:

Fadern i fäng

Vid en rättegång i Uppsala, har en rysk, kristen flykting nyligen dömts till sex månaders fängelse, efter att ha varit häktad och skild från sin familj under hela julen.

En broder, som varit med på rättegången, skildrar här sina intryck.

Det är onekligen en aning genant att en rysk, kristen familj, som efter många umbäranden fått sin tillflyktsort i vårt land, ska utsättas för trakasserier och fängelsestraff för handlingar som har direkt samband med deras tro. Medan Sovjets utrikesminister tas emot med fanfarer och hedersbetygelser på sitt besök i Sverige.

Under årets två första veckor skriker tidningsrubriker i detta land ut sina svartmålande och mycket diskriminerande beskrivningar av en viss ryss.

Vad är det för ryss?

Är det den besökande sovjetiske premiärministern, eller någon av de prominenta herrarna i hans sällskap? Nej, det vore ju fel.

Det här gäller en annan ryss. En kristen ryss. Men, är inte också det fel?

Jag bestämde mig för att ta reda på något om saken.

Det gäller Stanislav Zherdev, kristen 11-barnsfar från Sovjet. Faktum är, att det gäller en rysk kristen man som har fått fly ifrån religionsförföljelser i sitt hemland och, innan han ens har hunnit få ut hela sin familj därifrån, nu sitter häktad och åtalad i Uppsala i Sverige — för att göra en lång historia kort.

Tidningsrubrikerna:

Pappa skulle slå djävulen ur mig.

Moraliskt tvång slå barn.

Rysk pingstvän inför rätta.

Åtalade Livets Ord-medlemmen: Förnekar brott — erkänner våld.

När jag har fått veta att rättegången pågår, och att mannen ifråga ännu inte har förhörts, bestämmer jag mig

för att åka till Uppsala och vara med på rättegången, för att höra hur Stanislav Zherdev själv försvarar sig mot dessa beskyllningar.

Måndagen den 18/1 1988, satt pappan åtalad i Uppsala tingsrätt och förhördes om något som rätteligen borde vara hans suveräna ensak i förhållande till den svenska staten och till det svenska rättsväsendet; nämligen hur han väljer att uppföstra sina egna barn.

Jag kommer in i rätts-salen medan förhöret pågår: — Hur många slag har utdelats?

— Hur länge pågick bestraffningen?

— Användes något föremål att slå med?

— Uppstod några blåmärken, märken eller ränder?

Av frågorna som ställs till Stanislav framgår att han har klätt upp två av sina söner, men att det är osäkert huruvida den "våldsamma misshandeln", som tidningsrubrikerna har skildrat för svenska folket, har lämnat några synliga bevis efter sig på barnens kroppar.

Som bevismaterial i rätts-salen förekommer på åklagarsidan en järnkedja, men Stanislav nekar till att han har använt sig av den.

Det framgår att de två poj-karna ifråga hade förhörts

en vecka tidigare av rätten, men ingenting annat än deras ord används mot pappan; ingen har sett några blåmärken, märken eller ränder. Det finns inte heller några fotografier el dyl som visar att det någonsin har förekommit.

När pappan tillfrågas säger han dock att han kunde se några märken på pojkarna efter det att han slagit dem. Han säger att han slog dem vid ett tillfälle förra året, och att han använde livrem.

För detta döms pappa Stanislav till fyra månaders fängelse. Inte i Sovjetunionen — utan i Sverige. Inte i Moskva, Leningrad eller Taschkent — men i Uppsala.

Var är de kristna? undrade jag inför den sovjetiske premiärministern Ryzjkovs besök häromsistens. Var är de kristna i Sverige, med avseende på protester eller protestaktioner till förmån för de kristna i Sovjet, som förföljs för sin tro?

De enda som har ställt upp och gjort någonting, är den ryska familjen Zherdev, ty frun, Nadja, har demonstrerat för rätten att återföras med sin son som fortfarande är kvar i Sovjet. Men pappan, Stanislav, har sven-skarna kastat i fängelse.

"Vi tycker att alla skriverier i pressen hade som mål att göra sig till inför Sovjet", förklarar ryskan Nadja Zherdev i sitt pressmeddelande. Tänkvärt.

jelse för aga

Nadia Zherdev tillsammans med några av sina barn. Foto: HANS LINDELÖW

Man måste skilja på öppenhet och "glasnost"

Nedanstående pressmeddelande sände en utlämnad och förtvivlad maka och mor ut till hela svenska pressen inför rättegången där hennes man stod åtalad för att ha agat sina barn, efter att ha dömts för hustrumiss-handel. Är det någon som sett den publicerad — i svensk press över huvud taget? En rysk flyktingfamiljs öde i Sverige.

PRESSMEDDELANDE

I samband med kampanjen mot min familj och min församling "Livets Ord", vill jag utnyttja mina rättigheter (som erbjuds av det demokratiska samhället som jag lever i) för att tillkännage mina åsikter och min position.

Jag själv har växt upp i Sovjet, har arbetat på en tidning och har erfarenheter av dåtidens sk "pressfrihet", och nu av "glasnost". Öppenhet och pressens frihet är till för att alla ska få en rättighet att kunna (inte bara ha en teoretisk möjlighet) uttrycka sina åsikter. Den

sovjetiska "glasnost" ger endast en teoretisk möjlighet att uttrycka sig fritt, så som självaste Lenin sa en gång: "Ni har frihet att skriva, vi har frihet att trycka..."

De diskussioner om och kring församlingen eller, som tidningarna envist kallar "sekten" Livets Ord, är mycket naturliga och är en konsekvens av en enorm väckelse i hela Sverige och delvis i Uppsala. Här borde påpekas att ordet "sekt" inte innebär något skamfullt och anstötligt. Om man tittar i en ordbok så finner man att ordet "sekt" innebär bara "en utgrening från moderkyrkan". Jag blir vaksam över att svensk massmedia accentuerar ordet på samma sätt som den ateistiska propaganda i Sovjet gör, och målar det i olycksbådande färger.

Det andra som jag blir upprörd över, är det att den senaste kampanjen om aga och barnmisshandel på "barnparkeringen" och i Livets Ords kristna skola, på

börjades dagen efter jag ringde till den sovjetiska ambassaden och inledde en serie av demonstrationer framför den. Dessutom under mitt besök i Holland, den 10 november, efter att jag och representanter från det Europeiska parlamentet besökte sovjetiska ambassaden i Holland, har jag hamnat i en arrangerad bilolycka. Detta är inte första gången i sovjetiska flyktingars historia som man försöker mörda obekväma personer med arrangerade "olyckor". KGB vet att jag får stöd från svenska kristnas sida, och det är inte bara från de kristna som besöker Livets Ord. Och KGB har använt en bakväg och med hjälp av svensk massmedia (tyvärr) har påverkat den svenska opinionen negativt och vänt den mot Livets Ord och vår familj. Man har kokat ihop en seg gröt, bestående av kränkningar av de mänskliga rättigheterna, samt den kristna församlingens rättigheter; barn-

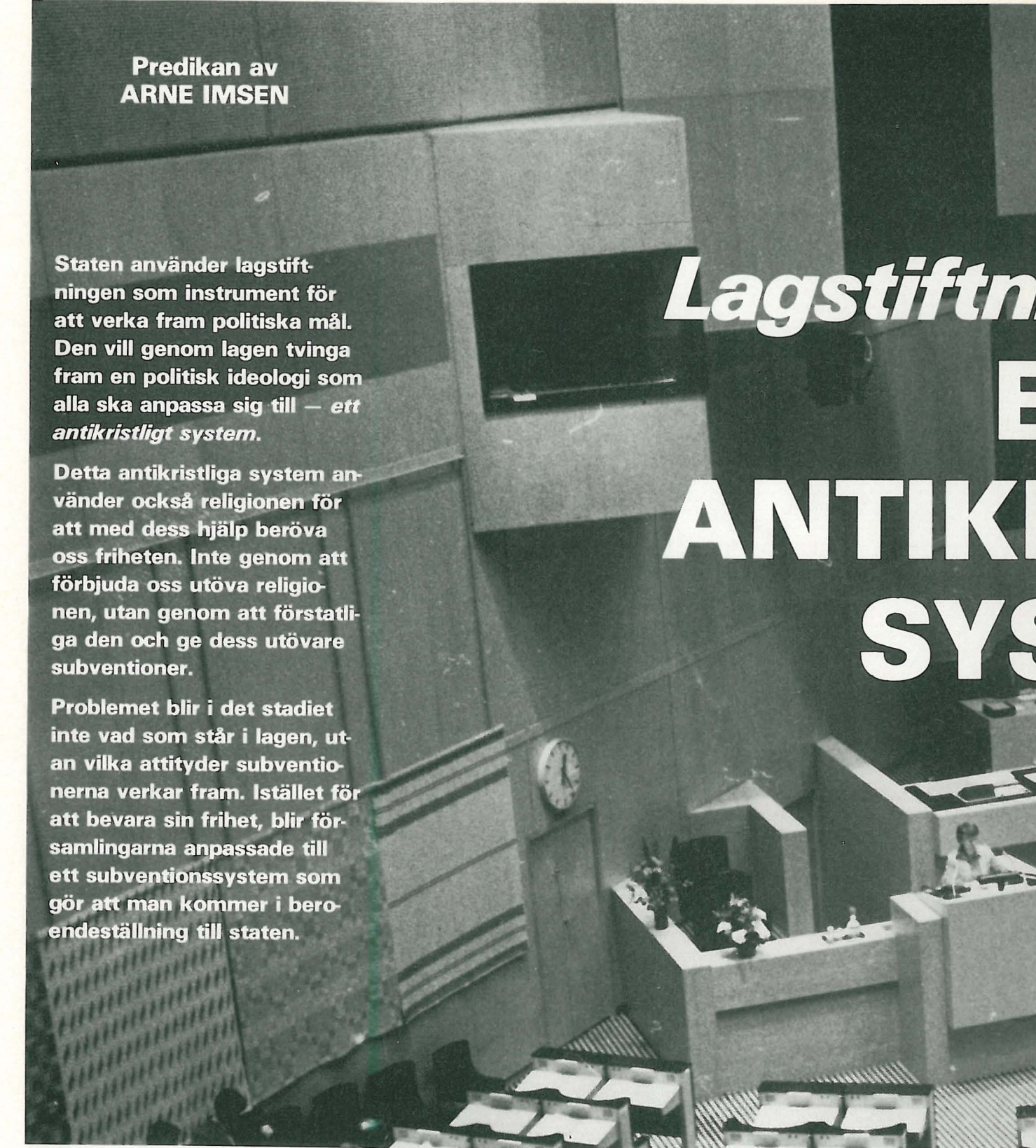
misshandel och en invasion av vår familjs privatliv.

Jag själv, samt "offren" blev inte alls tillfrågade om hur saker förhåller sig till sanningen. Den enda personen som blev tillfrågad är kriminalinspektören Bengt Kavegård, som handlade emot svensk lag, och under förhöret med mig hotade med en rättegång mot mig och tvångsomhändertagandet av alla barn. Därför var jag tvungen att ofrivilligt vittna mot min man. Pressen fick efteråt ta del av protokollet från förundersökningarna och förhöret med mig. Förhørsprotokollet var inte ens godkänt av mig. Kriminalinspektören B Kavegårds handlingar har blivit anmälda till åklagaren, och min mans advokat av mig personligen och mina söner.

Detta, att man försöker blåsa upp en skandal i svensk massmedia, och alla kränkningar av moraliska och etiska principer, betraktar min familj som en betydande skada som inte kan repareras. Dessutom tycker vi att alla skriverier i pressen, och inslag i TV, hade som mål att göra sig till inför Sovjet, precis innan "kamraten" Ryzkovs besök i Sverige.

Vad gäller min son som är kvar i Moskva, så försökte Sovjet hela tiden tysta ner frågan om mänskliga rättigheter. Istället försöker man att tala om rätten att immigrera, och man kommer med färdiga lösningar på allt, utan att ens fråga de berörda. Nu tror Sovjet att slaget om min son är vunnet. Därför vill jag bekräfta offentligt, att under alla samtal med mig och sina syskon, har min son uttryckt en önskan att få komma på besök till oss, och jag kommer inte att ge upp förrän han får denna möjlighet i praktiken.

Uppsala,
den 18 januari 1988
NADIA ZHERDEV

Predikan av
ARNE IMSEN

Staten använder lagstiftningen som instrument för att verka fram politiska mål. Den vill genom lagen tvinga fram en politisk ideologi som alla ska anpassa sig till — ett antikristligt system.

Detta antikristliga system använder också religionen för att med dess hjälp beröva oss friheten. Inte genom att förbjuda oss utöva religionen, utan genom att förstatliga den och ge dess utövare subventioner.

Problemet blir i det stadiet inte vad som står i lagen, utan vilka attityder subventionerna verkar fram. Istället för att bevara sin frihet, blir församlingarna anpassade till ett subventionssystem som gör att man kommer i beroendeställning till staten.

Lagstiftning ET ANTIKR SYS

Jag vill läsa ur Apostlagärningarna 16: "Och sedan de hade fört dem dit fram, till domarna, sade de: 'Dessa män upp- väcka stor oro i vår stad; de äro judar och vilja införa stadgar som det för oss, såsom romerska medborgare, icke är lovligt att antaga eller hålla.' "

I den senare delen av kapitlet står det: "Men när det hade blivit dag, sände domarna åstad rättstjänarna och läto säga: 'Släpp ut männen.' Fångvaktaren under- rättade då Paulus härom och sade: 'Do- marna hava sänt bud att I skolen släppas

ut. Gån därför nu eder väg i frid.' Men Paulus sade till dem: 'De hava offentligen låtit gissla oss, utan dom och rannsaking, oss som äro romerska medborgare, och hava kastat oss i fängelse; nu vilja de också i tysthet släppa oss ut! Nej, icke så; de måste själva komma och taga oss ut.' Rättstjänarna berättade detta för domarna. När dessa hörde att de voro romerska medborgare, blevo de förskräckta. Och de gingo dit och talade goda ord till dem och togo dem ut och bådo dem lämna staden. När de så hade kommit ut ur fängelset,

begåvo de sig hem till Lydia. Och sedan de där hade träffat bröderna och talat förmaningens ord till dem, drogo de vidare."

(Apg 16:20, 21, 35-40)

Paulus åberopade, när de hade gisslat honom, sina lagfästa, mänskliga rättigheter. Han frågade om det var tillåtet att gissla romerska medborgare utan dom och rannsakan. Det vore den enklaste sak i världen för Gud att sända en räddande ängel. Men så gick det faktiskt inte till. Paulus fick åberopa sina mänskliga rättig-

gens mål:

T STLIGT TEM

heter.

Vi låter ofta saker och ting hända, som egentligen är fruktansvärt förödande. Eftersom vi inte reagerar på ett sant och sunt sätt, så undermineras ständigt rätts-säkerheten. Allt fler människor blir rättslösa, de tystas ned och man vågar inte opponera sig. Detta för med sig att vild-djursliknande krafter får fria möjligheter att operera. Det finns ett annat problem; nästan ännu farligare. Det är när en stat gör sken av att vara något den egentligen inte är. Samhället åberopar demokrati,

sin pluralism, eller andra humanistiska värden. Dessa ideologier flyttar fram sina positioner, så myndigheterna får allt större möjligheter att kontrollera medborgarna. Detta tar sig uttryck i lagar utan preciserade regler, som ger tjänstemännen möjligheter att manipulera. Och detta sätter så småningom hela rättsordningen ur funktion. Medborgarna har redan funnit sig i att "det som sker är bäst för oss".

Rättsskyddet underminerat

Den politiska eller offentliga makten har

myndighet att köra över medborgarnas rätt. Om den är maktarrogant och nonchalerar vissa medborgargrupperns rätt och handlar diskriminerande eller favoriserande, beroende på vilken gruppen är, så har den förfördelade i alla fall möjlighet att överklaga de beslut man drabbas av till domstolarna. Då har man i alltså ett rättsskydd. Men om det här rättsskyddet äventyras därigenom att lagarna är opreciserade, ger det möjlighet för domstolen att manipulera och ger åt tjänstemännen rum

forts nästa sida

FORTS FR FÖREG SIDA

för deras godtycke. Antipati eller sympati, fenomen som är så vanliga i tiden, kan slå igenom, och de domar som fälls saknar alltså objektiva bedömningar som man förväntar sig av en domstol.

Social kontroll

Det är förvånande att föräldrarna inte förstått den här farliga situationen, med tanke på föräldrarätten. **Agalagen** är ju långt mera allvarlig än man vill göra sken av. Man säger att det är en modelag, och det är den ju, med tanke på att den hör tiden till. Och som tidsfenomen är den ju fruktansvärt allvarlig. Så har vi **antidiskrimineringslagen**, **angiverilagen**, och en hel del andra lagar, som prackar på oss åsikter. En del av de här lagarna har egentligen inte lags funktion, utan är instrument för att påtvinga medborgarna en majoritetsbeslutad ideologi. De har den pedagogiska funktionen att uppfostra medborgarna till de attityder som man väntar sig att denna ideologi ska resultera i.

Lagarna är alltså inte till för att skydda medborgarna, utan används som ett politiskt instrument för att främja avancerade politiska mål. Detta verkar likriktande, konformistiskt. Det yttersta resultatet av denna lagstiftning är attitydförändringar som framtingas därför att medborgarna blir skräckslagna, förvirrade och osäkra. Detta banar väg för en total social kontroll. Dessa lagar kommer självklart inte att drabba de stora grupperna, som redan är avtrubbade och vunna, exempelvis socialdemokrater, folkpartister eller konservativa, nykterhetsrörelsen eller frikyrkorörelsen. De, som i det etablerade samhället lever sitt liv i symbios med staten och gjort sig helt beroende av statliga subventioner för sin existens, kommer inte att drabbas av dessa lagar.

Lagstiftningens offer

Det hände precis motsvarande på 1800-talet. Statskyrkan riskerade inte att drabbas av religionsfrihetslagarna. Religionsfriheten existerade för statskyrkan, och det var först när man bröt mot det statskyrkliga systemet; då man bröt mot konventikelplakatet, man fick problem. Det var alltså inte statskyrkan och prästerna som drabbades. Dessa var *exponenter* för denna lagstiftning. *Offren* var de människor som inte underordnade sig statliga direktiv eller inte accepterade konformistiska tendenser. Detta gällde statliga direktiv i fundamentala frågor som hade med tro och uppfostran att göra. De bröt lagarna utifrån sitt samvetes övertygelse.

I vår tid har vi lärt oss förakta de urkristna teserna som stått som en brinnande eld över de kämpande människornas liv, och som blivit heliga beslut då de sagt att man måste lyda Gud mer än människor. Det var en helig princip att aldrig underkasta sig några påbud och statliga direktiv eller ängslas för kejsarens påbud och böja knä för någon annan än Herren Jesus Kristus. Detta föraktar man nu.

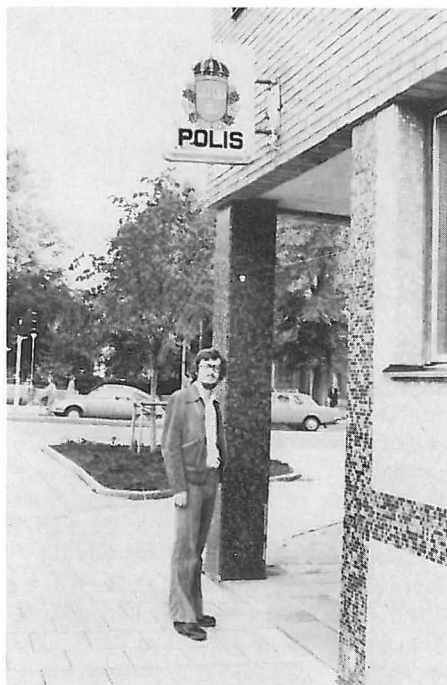
Lägg märke till hur man försöker vara försiktig. Om det finns andliga minoriteter, som inte vill anpassa sig till den nya lagstiftningen, så kommer man att se till att ingen betraktas som martyr. De som bryter lagen får inte bli hjältar på något vis. Tvärtom, de måste idiotförklaras, och det på ett sådant sätt att de aldrig kan uppfattas som martyrer. Där märker vi den kvalificerade fräckheten. Medborgarna får hjälp att övervinna sina inre reservationer eller sympatier med de människor som blir utsatta för övergrepp. Man gör alltså lagar som hindrar grupper av människor att fungera enligt sin övertygelse, och ser till att de på intet sätt kan bli martyrer inför den allmänna opinionen. Uppfattas de som martyrer, blir de nämligen ännu farligare.

Det där resonemanget måste vi, som Jesus lärjungar, övervinna. Ingen av oss vill *spela* martyr — men vi *är* ju martyrer! Det martyrskapet har tilldelats oss av dem som beslutat och lagstiftat stick i stäv mot Guds Ord. Bakom deras handlingsmönster ligger i första hand ett gammalt hat mot Jesus Kristus, den Smorde. Det är inte uttryck för antipati mot eller sympati för någon grupp; det är ett konsekvent uttryck för det gamla hatet mot den Smorde, och man vill till varje pris förhindra att han verkar i samtiden, samtidigt som man gärna vill ha de goda resultat som kristendomen åstadkommit där den fått verka.

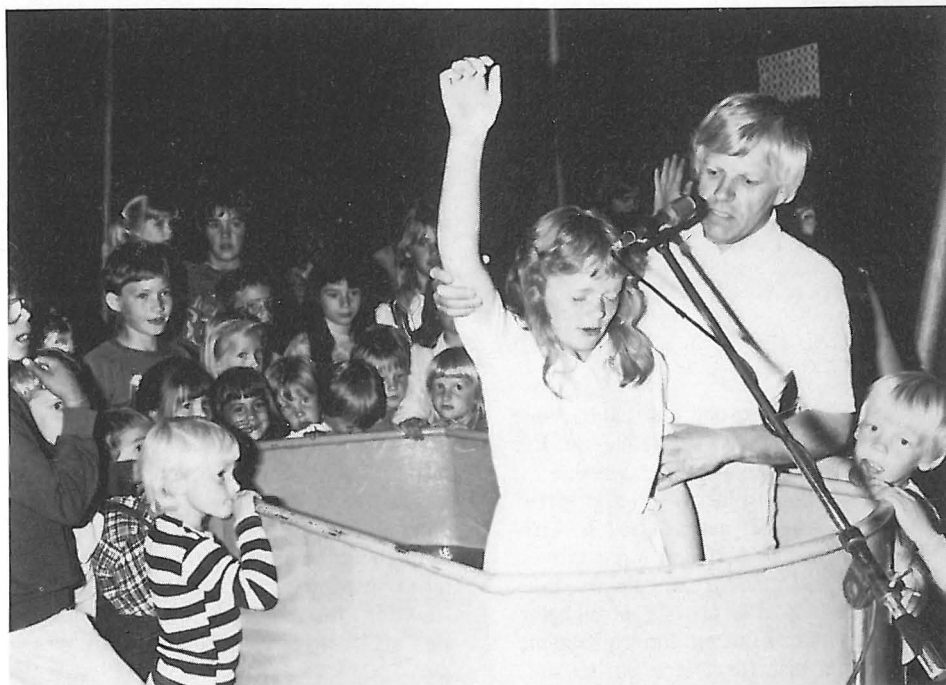
Martyriet

I stadshuset den 7:e december 1987, sa en av ledamöterna så här: "Vi kan inte ut-sätta Maranata för juridisk misshandel; för de har rätt, och vi kan inte beröva dem rätten." Problemet var inte att det vore genant för staden att göra sig skyldig till detta övergrepp, utan, han säger: "Vi måste till varje pris förhindra att de blir martyrer." Detta sades alltså rakt ut i kommunfullmäktiges sammanträde. Ledamöten kallade behandlingen "juridisk förföljelse". Det är helt uppenbart att alla förföljda människor är martyrer. Man kan ju vara martyr för en politisk idéskull — en politisk martyr. Eller så kan man vara martyr för sin tro på Herren Jesus Kristus.

Fullmäktige vill försöka rentvå sig eller bedöva sitt samvete genom att suggerera fram föreställningen om att dem de förföljer inte är martyrer. Men då bedrar de sig. Förr eller senare kommer de förföljda att tilldelas martyrernas krona. Det sköter vare sig stadsfullmäktige eller någon annan dödlig om, utan ingen mindre än martyrernas herre. Han har lett oss in i det här martyrskapet. Vi är martyrer, och ska inte heller skämmas för att lida för

Vapenvägraren Per-Arne Imsen på väg att inställa sig till fängelsestraff.

"Det finns dem som suttit fängslade i tio, femton och tjugo år för att de vägrat underlåta verka för att den tro de själva har, fortplantas till kommande generationer.

Bällstalundskolan i Bromma är den fastighet Maranataförsamlingen erbjöds som ersättning för Gamla Bro, som skulle saneras. Nu vill staden bryta avtalet och beröva församlingen dess juridiska rätt, men "förhindra att de blir martyrer"...

sanningen och rätten. Det gäller att inte bli lurade av de fräcka metoderna att försöka beröva oss rätten att verka. Vi har försatts i denna position genom att vägra samverka till orättfärdiga lagar eller handlingar inom olika områden, och blir farliga i den mån vi vill gå in under detta martyrium. Men man blir lätt offer för en allmän inställning, och en del av hela det förljugna samhället.

Det är mycket viktigt avslöja denna styrning, eftersom här ligger fundamentet för vårt sociala liv. När vi tar ställning i vissa frågor, måste vi veta varför vi väljer att avvika från vad lagen säger. Är det tillfälligheter och utslag av olust, eller finns ett sakligt underlag för vårt ställningstagande?

Denna problematik måste få sin lösning. Kan jag bevara min kristna identitet, om jag är solidarisk med samhället i alla frågor? Kan jag vara trogen min Herre, om jag accepterar och solidariserar mig med det eller det?

Sveket

Pingstväckelsen har hjälpt oss komma bort ifrån aktuella frågor genom att istället lära oss att tala i tungor. De har lagt frälsningen på ett sådant plan, att vi aldrig någon gång har utmanats ta itu med våra relationer till exempelvis den statliga makten. Man har lotsat oss förbi denna problematik genom salvelsefulla möten och predikningar om en frälsning, som mer handlar om våra inre känslor, än den yttre verklighet vi har att leva i. Man har blundat för problemen och valt att höja fingret när någon ställt frågor om värnplikten och skatteplikten, och sagt att vi ska vara överheten underdånig.

Därmed har man nonchalerat de viktiga frågorna som har med medborgarens rättigheter och skyldigheter att göra. Det finns inget som är så svårt och plågsamt som att uppleva främlingskapet på den här punkten. Helt plötsligt upptäcker man att det samhälle man betraktar som sitt eget fosterland, dömer tron och också livsstilen som brottslig. Den som blir kri-

minaliserad, får inte martyriets välsignelser. Tvärtom, man använder situationen som ett vapen emot den som protesterar. Prästerna träder fram och citerar Paulus ord som ett gissel för att göra livet om möjligt ännu svårare med ett ännu djupare lidande.

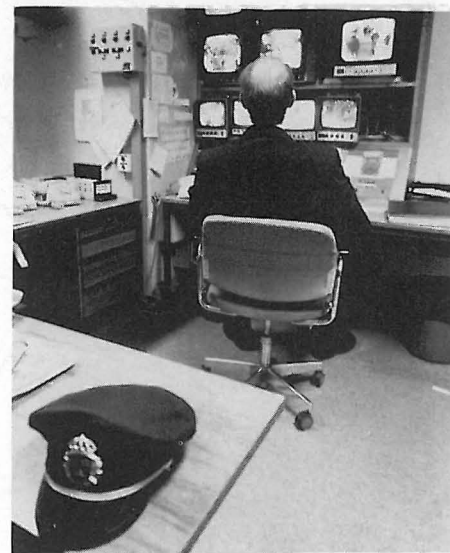
Lidande trossyskon

Jag kan inte låta bli att tänka på alla nådessyskon som har suttit i fängelse och arbetsläger, och fortfarande gör det i denna tid, just därför att de valt att följa Lammet. Det finns de som suttit fängslade i tio, femton och tjugo år för att de vägrat acceptera förbudet att undervisa barnen om sin tro. De har vägrat underlätta verka för att den tro de själva har, fortplantas till kommande generationer. De har brutit dessa lagar, och undervisat sina barn. Barnen har berövats dem, och själva har de blivit skickade till arbetsläger. Det finns de som knappast sett sin familj. De tillbringar sin tid i fängelse, stämplade som statsfientliga element och förrädare.

Därför kan jag inte förstå att vi, när vi sett detta vilddjur tillsammans med skökokristendomen åstadkomma djupa lidanden för våra bröder, kan ta våra relationer till rättsstaten så lättsinnigt. Unga män har suttit i fängelse många år, därför att de vägrar bära vapen. De har blivit berövade alla möjligheter till utbildning och familjebildning på ett normalt sätt.

Nationellt fängelse

Vi behöver inte fara till Sovjetunionen för att hitta såna här exempel. Den svenska staten är mycket farligare än någon annan på jorden, därför att allt sker på ett så sofistikerat sätt, och med den officiella kristendomens stöd. Man behöver inte använda fängelser. Det svenska sättet är effektivare. Man förvandlar hela nationen till ett fängelse. Den sociala kontrollen är så total, att man hela tiden kan kontrollera vad människorna gör, vad de ska göra, och hur de ska göra det. Man vet att barnen är på daghemmet, föräldrarna i för-

"Den sociala kontrollen är så total, att man hela tiden kan kontrollera vad människorna gör."

värvslivet, föreningslivet, privata sektorn. Om alla förutsättningar till ett normalt och naturligt liv på detta sätt torpederas, och man skapar samlevnadsformer och mönster som har fängelsens effekter, då behöver man inte institutionerna. Då har man skapat psykologiska och sociala förutsättningar att kontrollera och bevaka medborgarna, och styra dem exakt dit man vill.

Slutresultatet blir ett kaos och ett helvete, vilket det också blir för Babylon. Det som byggts under årtusenden av allt mänskligheten förmår av resurser, störtar samman på en enda dag. Då ljuset faller över detta lögnaktiga system, kan det inte överleva. Detta ljus har församlingen som sin uppgift att förmedla, och just därför är församlingen så farlig. Den måste beivras, bekämpas, isoleras och omöjliggöras av kontrollapparaten.

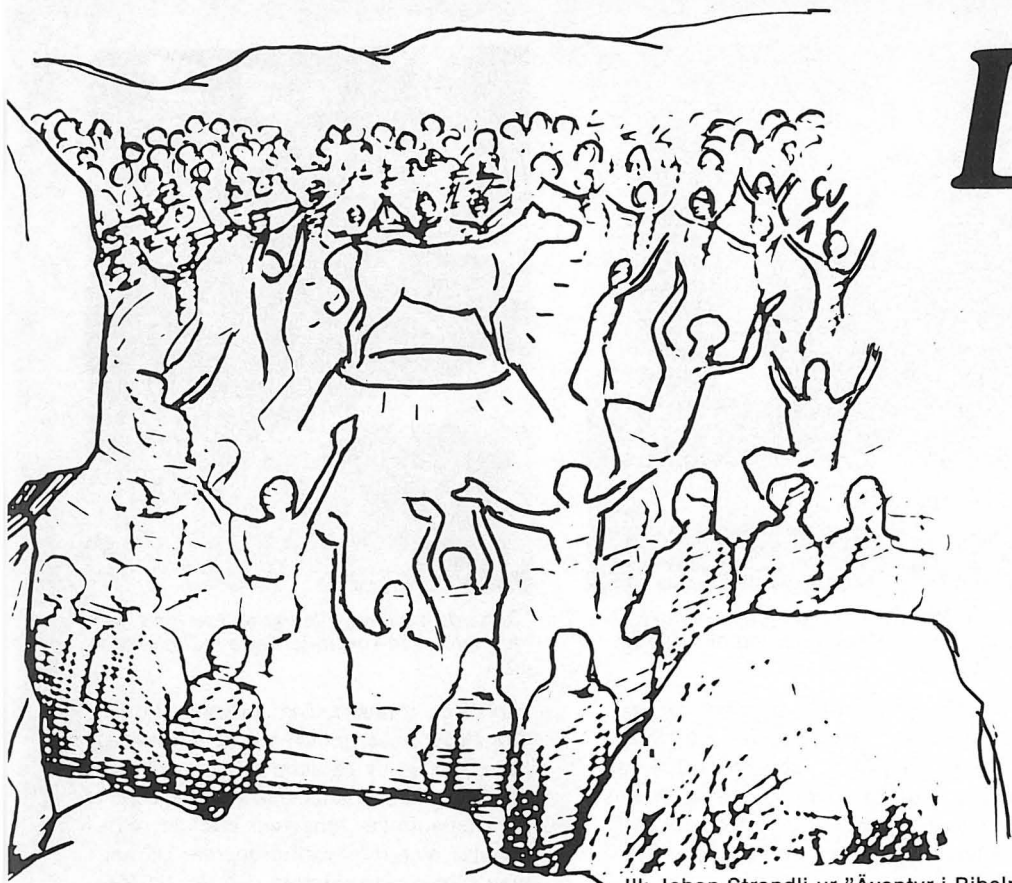
Unga människor ger sig ut i livet och kämpar för sin karriär. Man gör sken av att om man löser de materiella frågorna, så har vi ett välfärdssamhälle. Men alla känner i själva atmosfären att själen är förlorad, och det mänskliga värdet har devalverats. Man upptäcker att arten är uttraderad. Man har alla psykologiska medel som appellerar till instinkterna, och lovar människan trygghet. Trygghet i samhället, på arbetsplatsen och i hemmet. Man får försäkringar av olika slag som gör att man inte behöver vara orolig för sjukdom och handikapp.

Allt detta är ju ingenting annat än lockbete för att göra oss till effektiva produktionsfaktorer och instrument för det samhälle som måste formars av ett formbart material. Av människor som aldrig lärt sig tänka självständigt, inte lärt sig protestera, pröva ting inför Guds Ord, som inte vet vad bön är och lever instängda i samtiden utan möjlighet att se framåt eller bakåt. Utan historiskt och profetiskt perspektiv.

Den kristnes kval

Den som har upptäckt hur man försöker

forts sid 35

Ill: Johan Strandli ur "Äventyr i Bibeln".

Den Fö Guds

Text: MÄRT.

**Ingen människa kommer förbi gudsbehovet, eftersom hon är ämnad för ett liv i gudsgemenskap. När en sådan inte finns, blir det ofelbart så att ersättningar in-
finner sig. Så har skett i alla tider. Människan har åt sig byggt den bild av Gud som man tror att man behöver eller den bild, som man i sitt syndiga hjärta vill ha.**

Vem är då Gud? Hur ser han ut och hurdan är han?

Det är klassiska frågor — sådana som människor i alla tider, överallt i världen sysslat med. Världen är fylld av avgudabilder, belåten som på något sätt skulle kunna tänkas fylla ett primärt behov.

När Paulus kommer till Aten, blir han mäktat upprörd. Vad han där ser, överträffar allt han tidigare sett. Staden är fylld av tempel och altaren, åt de olika gudar som vunnit fäste där.

Ingen människa kommer förbi gudsbehovet, eftersom hon är ämnad för ett liv i gudsgemenskap. När en sådan inte finns, blir det ofelbart så att ersättningar in-
finner sig. Så har skett i alla

tider. Människan har åt sig byggt den bild av Gud som man tror att man behöver eller den bild, som man i sitt syndiga hjärta vill ha.

Inte lång tid, av Israels barns historia, hade förflutit, förrän folket tillverkade gudar av alla handa slag. Det är ett fenomen som upprepar sig: "Upp, låt oss göra oss en Gud." Man tar vad man har och av detta formas gudabilden. Ett exempel är guldkalven i 2 Mos. 32. Folket hade dyrbarheter med sig från Egypten och därav tillverkar de ett beläte, varom de säger: "Detta är din Gud som fört dig upp ur Egyptens land." Mången har genom tiderna handlat likadant. De skatter som egentligen hört världen och jor-

den till har fått äras och tillbedjas som vore de frälsande.

Undren fick skymma Gud

Men även det som Gud givit som en välsignelse, under som han gjort med sitt folk har fått tjäna som substitut för den levande guden. Honom som följde dem i molnskyn och eldstoden, som ledde dem genom öknen och genom vattnet, som mättade deras behov, andligt och lekamligt, honom glömde man så gärna för att istället se upp till de gamla välsignelsernas kännetecken. Kopparormen som i läget blev de ormstungna till räddning upphöjdes sedermera till Gud.

Tendensen är lika uppen-

bar i Apostlagärningarna. När Paulus utför kraftgärningar, står det att folket, vid ett tillfälle menade att han var en Gud.

När Filippus kommer med evangelium till Samaria, visar det sig att före honom är där i staden något som kallas "Guds stora kraft". Det är en person som har uppträtt med stor kraft och gjort många tecken och under. Hela staden håller sig nu till denne man. Men han har ingenting med Gud att göra! Han är en trollkarl, och det folket såg som Guds kraftgärningar, var ingenting annat än trolldom. Så lätt går det alltså att ta miste på vad som är äkta gudomligt och sådant som vi själva upphöjer till att vara det.

När Paulus kommer till Aten, filosofins högsäte, finner han dess invånare strängt upptagna. Det är rådslag från tidig morgon till sen kväll, dag efter annan. Man väljer förkunnare att lyssna till och om någon presenterar ett bra budskap, så vinner denne plats bland filosofernas digra skara. Somliga filosofier blir rentav frälsningsläror och ett altare uppförs. Man har fått något nytt att tillbedja och dyrka. För denna strävan har allt arbete lagts åt sidan, när Paulus kommer.

Han går genom staden, där tempel byggts invid tempel. Det är enormt magnifika och dyrbara monument som reser sig mot höjden. Guld, silver, mosaik, världsberömd arkitektur och kulturell mångfald tjänar avgudaväsendet. Mitt i allt detta gör så Paulus en märklig upp-

rlorade bilden

TRÖMMARE

täckt. Ett altare "åt en okänd Gud". Uppfört av de förvirrade och sökande, i ren desperation. Vem är egentligen Gud?

Var är vägledarna?

Vår tid står inte den atenska efter. Även om vi som kristenhet har valt att blunda, så finns det en verklighet vars konsekvenser blir alltmer närgångna. Det är hög tid att våga öppna våra ögon!

Filosofierna har avlöst varandra, alltsedan Pauli dagar. Skolorna har kommit och gått. Nya fiender, nya ismer har bildats, allt för att till äventyrs finna en gud. Det finns idag en hel generation, som i sin ångest inför livets villkor — inte känner Gud — men tillbeder en Gud, vars bild vi berövat dem.

Filippus möter den etiopiske hovmannen och ställer frågan: "Förstår du vad du läser?" Svaret lyder: "Hur skulle jag kunna förstå, om ingen vägleder mig?"

Hur är det med våra vägledare? En hel kristenhet förfasar sig över samtidens synliga elände. Men vem har berövat vår tids människor, den gudsbild de äger rätt till? Det är exakt samma kristenhet. Den som inte vet att svara på om Gud är ond eller god. Den kristenhet vars präster super sig redlösa för att därmed bevisa att de "är som vanligt folk", vars predikanter hurtfriskt besvarar frågan om gudsbilden: "Hon är kanske neger." Det var ämnat att låta så lustigt, men det gråtande syndahjärtat, som längtade

efter att vägledas ut ur sin synd och hopplöshet, kunde inte uppskatta finessen.

Vem skall återge den förlorade gudsbilden till vår generation? Det är den fråga som borrar sig in i min tillvaro. Jag känner dagligen dess smärtsamma hullingar och jag frågar mig om och om igen: "Vem, Herre, vem?" Det är något av det allra viktigaste vi har att ta ställning till. Gör vi inte det, skjuter vi lättsinnigt den frågan åt sidan, skall vi inte mena oss ha existensberättigande. Inför detta känner jag mig tillintetgjord. Ty, när jag såg i Guds Ord, hur det ska gå till, greps jag av en insikt som liksom fick marken att svikta under mina fötter. Jag förstod att det inte mera handlar om att förkunna en lära, utan något helt annat.

En uppsjö av gudsbilder

Det finns en uppsjö av gudsbilder i vår samtid, trygghetsgudar, lyckogudar, mirakelgudar, spektakelgudar och orakelgudar! Men de kan inte frälsa. Ingen enda av dem kan föda någon på nytt. I vår tid finns trollkarlar och trollkvinor, som kan imitera Guds gärningar. Men se upp! De kan aldrig frälsa från synd!

Vi har rätt att fråga oss vad det är för Gud, vårt lands kristna tror på, när de inte vet om han är ond eller god, svart eller vit, död eller levande. Vart ska vi arma människor ta vägen med vår ångest, om ingen finns som kan visa på Jesus Kristus? Eggande musik, medryckande rytmer eller katolskt in-

spirerade vaggsånger hjälper oss inte. Det kan måhända upplevas behagligt en stund, men nu handlar det ju faktiskt inte om en kort stund. Det gäller evigheten! Frälst eller förlorad?

Han vill ha oss hem

Jag vet inte om Herren är så enormt intresserad av vårt timliga väl och ve som det understundom påstås. *Men jag vet*, att han vill ha oss hem. Hem till staden som vi sett i fjärran. Staden med de fasta grundvalarna, vars byggmästare är Herren Gud. Vilken Gud? Jo, den Gud, som blev kött och tog sin boning ibland oss. Den Gud som steg ned, mitt i ångesten. Därför säger Skriften: "Natt skall icke förbliva där nu ångest råder."

"Vad är det för främmande gudar du talar om?" frågar aténarna Paulus. "Låt oss höra vad du kan tillföra debatten." Och så börjar Paulus vittna om Jesus, så som han hade mött honom, en uppstånden Jesus. "Denne Jesus," säger Petrus på den första pingstens dag. "Vilken Jesus?" frågar världen. Schablonerna har de tröttnat på. De religiösa tycks klara sig gott med floskler, men behovets barn i den värld som är stendöd i synd och överträdelser, har ingen användning för dem. De besatta och bundna har tröttnat att höra våra ljumma, intetsägende fraser, dessa banala standarduttryck som vi bollat med. Varför har vi sysslat med sådant? Har vi männe gjort det, för att också vi egentligen saknar gudsbild? Kan-ske frälstes vi till en lära, en teologi eller ideologi? Eller möjligen till en gemenskap eller känsla? Men hur står det till med gudsbilden?

Gud fann vägen till oss

Det finns ingen möjlighet att med hjälp av ord eller vishet föra någon till Gud. Visheten vajar av och an, som ett strå för vinden. Rymdfarnarna avgav sina vittnesbörd: "Nu vet jag," sa den ene, "att det finns inte någon Gud. Jag såg mig vida omkring i rymderna, men någon Gud såg jag inte." Det var hans visdoms slutsats. Gud finns inte.

Den andre som gjort samma resa, sade vid sin återkomst: "Jag såg Gud överallt." Det vajar alltså — hit eller dit. Världen har inte, genom sin visdom, lärt känna Gud. Vi kan omöjligt finna honom i rymden eller någonstans i de mänskliga markerna. Vi kunde inte finna några vägar till honom, om det inte vore så, att han fann vägen till oss. Ordet, som tog sin boning här, hos oss. Denne Jesus, har Gud låtit uppstå. Därför går det inte att bygga in honom i mosaik eller kultur, att vagga honom, vyssja honom eller hyssja honom. Ty han är levande och när han kommer till dig, sker det som en maktfaktor rakt in i din värld. Och i det ögonblick du får syn på honom, förändras din världsbild. En sann gudsbild medför alltid en förändrad världsbild.

Utanför graven står på påskdagsmorgonen en gråtande kvinna: "De hava tagit bort min Herre, och jag vet icke, var de hava lagt honom."

Kanske är det din situation?

"De", d v s någonting av det du mötte i livet, kanske var det människor, kristna eller rent av präster och predikanter. "De" tog bort din Herre, och idag står du rådvill, ty du vet inte var eller vem han är.

Sök dig direkt till Jesus. Han är dig nära nu, som en levande frälsare, och han förmår lösa dig ut ur det som snärjt ditt liv. Han kan ge dig liv — ty han är livet.

För oss som mött honom handlar det om det som Jesus upplever. Han ställs inför frågan: "Vem vill vara vår budbärare?" I grundtexten heter det: "Vem vill vara vårt budskap?" Det är detta som det *nu* handlar om. Den förlorade gudsbilden i vår samtid. Alla dessa desillusionerade människor som vandrar utan hopp och utan Gud i världen. Vi kan inte prata dem till himlen, inte predika dem till evigt liv, det är helt omöjligt. Men Herren frågar oss idag: "Vem vill vara vårt budskap?"

Det handlar alltså inte längre om vad du och jag har för naturliga gåvor, vad vi kan och förmår. Det gäller

forts sid 26

Aage Samuelsen

Den 23 januari 1915, en stormig vinternatt, kom jag till världen i Skien. Ingen trodde att jag skulle överleva. De som såg mig, skakade på huvudet. Min far och mor, som var två arbetsamma människor, hade inte heller något

Den 28 november 1987, sent på kvällen, dog Aage Samuelsen, 72 år gammal. Efter sig lämnade han ett enormt sångarv på uppskattningsvis 500 väckelsesånger. I vår sångbok Särslagregn, finns 99 av hans sånger medtagna.

Dessa sånger, storslagna i sin enkelhet, har haft väldig betydelse för väckelsekristna i hela Norden. Numera sjungs hans sånger också på andra kontinenter.

År 1962 skrev Aage Samuelsen om sitt liv i boken *Her skilles våre veier*. Han stod just då mitt uppe i en rättsprocess, där han var åtalad för brott mot kvacksalverilagen. Hans sätt att be för sjuka ogillades av de norska sociala myndigheterna. Aage Samuelsen frikändes sedermera, och att bön för sjuka inte kunde betecknas som kvacksalveri, var naturligtvis en seger för hela den norska kristenheten.

Det fortsatte storma omkring Aage, och många var turerna när den norska Maran-Ata-vekkelsen och Aage Samuelsen gick skilda vägar.

Aage Samuelsen berättelse är en del av Maranatafolkets väckelsehistoria, och här publicerar MR kapitlet "Aage Samuelsen berättar om sitt liv".

gammal. Jag kunde inte följa med i andra barns lek, och när jag därtill led av talfel, och blev hållen för narr av både barn och vuxna, var det inte underligt att mitt hjärta knöt sig över livets hårda skola och människornas obarmhärtighet.

Fram till jag var 17-18 år var jag flera gånger på dödens tröskel in till evigheten. Men den osynliga makten höll mig vid liv.

Jag älskar musik. När mor, som också var musikalisk, tog sin harpolek eller sin gamla gitarr och sjöng för oss barn, då satt jag hänförd och drömde om att bli lika duktig att spela som hon.

Min mor vann en gång en fiol som lottades ut. Jag var då 12-13 år. Hon talade med musikläraren på skolan för min räkning, och dagen för provning av mina musikaliska anlag blev bestämd. Det var med bankande hjärta och stor nervositet jag stod bland de andra pojkarna som skulle provas inför den stränge och obarmhärtige läraren, som också var identisk med den som gjort narr av mig för mitt talfel inför de andra pojkarna. Må Gud förlåta honom.

Naturligtvis var jag den ende som inte höll provet för att jag enligt hans uppfattning inte hade det minsta gehör. Jag glömmer inte de tårar som rann på mina barnakinder och den flamma av hat som kom in i mitt sårade hjärta mot den läraren. Det var en tung väg hemåt. Men min mor, som var världens bästa mor, tröstade mig och sa: Det kommer en dag efter denna också, Aage.

Då jag var 15 år gammal, fick jag en gitarr av mor, som hon hade köpt på en auktion i stan. Detta blev det instrument som skulle bevisa för hela Norge och läraren att mitt musiköra var i det bästa skick och väl det. Jag satte in allt på att mästara detta instrument bättre än någon annan kunde göra det. Jag satt i timmar både natt och dag med det målet för ögonen att bli så duktig på spela gitarr, att folk kunde höra att jag hade gehör. Jag måste få läkedom för såret i mitt hjärta.

18 år gammal var jag med att starta ett jazzband, som jag spelade tillsammans med i 2-3 år. Därefter var jag med och startade ett annat jazzband som blev mycket populärt, och som fortfarande existerar — Ekselsior Band i Skien.

Dessvärre började jag tidigt att dricka, fastän jag på konfirmationsdagen lovat prästen att överge djävulen och alla hans gärningar. Men det hjälpte ingenting. Det dröjde inte förrän denna last hade tagit mig fullständigt. Jag ser detta som ett av de tråkigaste kapitlen i mitt livs historia. Det kasta- de en mörk skugga också över det äktenskap jag ingick, 23 år gammal.

Det såg faktiskt ut som om den vinterstorm som rasade utanför det hus jag föddes i, skulle följa mig hela livet.

Mitt liv skiftade från glada musikaftnar till fylla, slagsmål och tårar över den meningslösa, hårda världen. Ofta när jag spelade till dans och såg hur de dansande försökte skapa glädje, kände jag en djup längtan att säga farväl till det hela och viga mitt liv åt Gud.

Då jag var ganska ung, inte mer än 16-17 år, gick det en väckelse över Skien. Väckelseredskapet var den kända pingstpredikanten Thor Sörli. Det som präglade denna väckelse var tårar, höga rop, förkunnelse av troendedop, tungotal, och, inte

hopp för mig. Men det var liksom något osynligt som såg till att jag inte dog.

Vi var åtta syskon hemma, och far var en mycket duktig arbetare. Jag var mycket sjuklig under uppväxten. Jag kunde inte gå förrän jag var fem-sex år

Min far, som var en mycket duktig anläggningsarbetare, skämde helt bort mig, och visste inte hur mycket gott han skulle göra för mig. Gång på gång, år efter år drabbades jag av allvarliga sjukdomar, men den osynliga makten var med mig.

Sånger lever vidare

att förglömma, tidningsskriverier. Jag var också en av dem som böjde mig, men dessvärre för mitt vidkommande höll det bara några månader. Hur mycket ont hade jag kunna undgå om jag hade förblivit hos Jesus från ungdomen.

Men det jag upplevt den gången, följde mig också sedan. Jag kommer ihåg att vi var fyra kamrater som alla stundom såg ljust på livet. Vi älskade att sjunga tillsammans. Många gånger kunde vi låna en präm och ro stilla uppöver en liten vacker älv som heter Falkunelven. Vi hade alltid sällskap av många andra som rodde efter för att höra oss sjunga om Jesus, eller vackra sånger om mor och far, fastän vi inte var kristna någon av oss.

Men det var ganska säkert själens instängda längtan efter sin egentliga skapare som på detta sätt försökte tränga sig ut. Idag förstår jag det bättre.

Ären gick så fort, utan att det jag drömde om i min gröna ungdom, att bli något stort på musikens område, gick i uppfyllelse. Allt efter som tiden gick stängde mitt begär efter alkohol vägen för det som är bättre. Det gör en människa viljelös och tanklös, utan ambition att sätta upp ett mål i livet. Det är det lägsta tillstånd en människa kan komma in i. I berusat tillstånd ser man livet rosenrött, i en fängelsecell den svartaste förtvivlan, där man bestämmer sig för att nu ska det vara slut. Men utanför cellen är allt det tråkiga glömt. Alkoholbegäret vaknar, medan kamraterna i samma båt som du önskar dig välkommen ut i friheten med en flaska. Det blir nya problem och förtvivlan för både dig och de dina.

Att just alkoholen är en så rik inkomstkälla för statskassan, är så

mycket mera tragiskt, eftersom staten också beviljar miljontals kronor till att bekämpa denna samhällssjukdom nummer ett, som socialminister Karl Evang personligen sa till mig. Ska vi hellre kalla det tragikomiskt. Jag fick många goda råd till hjälp. Men jag visste det var bara en sak som kunde hjälpa mig — frälsningen i Jesus. Jag söp upp kläderna, människorna förlorade förtroendet för mig, medan jag ständigt sjönk djupare i synd och förtvivlan.

En vacker sommarkväll 1944, kom jag full hem från stan. Jag gick förbi ett hus, där några kristna hade möte och sjöng och spelade.

Fönstret stod öppet, och jag stannade och lyssnade. Jag var litet skamsen, och ville ogärna att någon skulle se mig. Därför hoppade jag över staketet och lade mig bakom några buskar och lyssnade. Medan jag låg där, sjöng de: "O, gör min själ vit som nyfallen snö". Då började jag gråta. Och jag lovade Gud: I morgon ska jag bli frälst.

Då jag kom hem till min fru och berättade detta, ville hon inte tro mig. Och det var ju inte något att säga om det.

"Om du blir kristen, då står inte världen till påsk", sa hon. Dagen efter bad jag henne putsa till de trasor jag hade. Jag skulle på mitt första möte.

"Du kan inte gå, som inte ens har en skjorta", menade min fru.

Men jag knöt om halsen en stor yllesjal, och på fötterna hade jag stora, klapprande träskor. Jag måste ha utgjort en underlig syn, för det var ju mitt i varmaste juni månad.

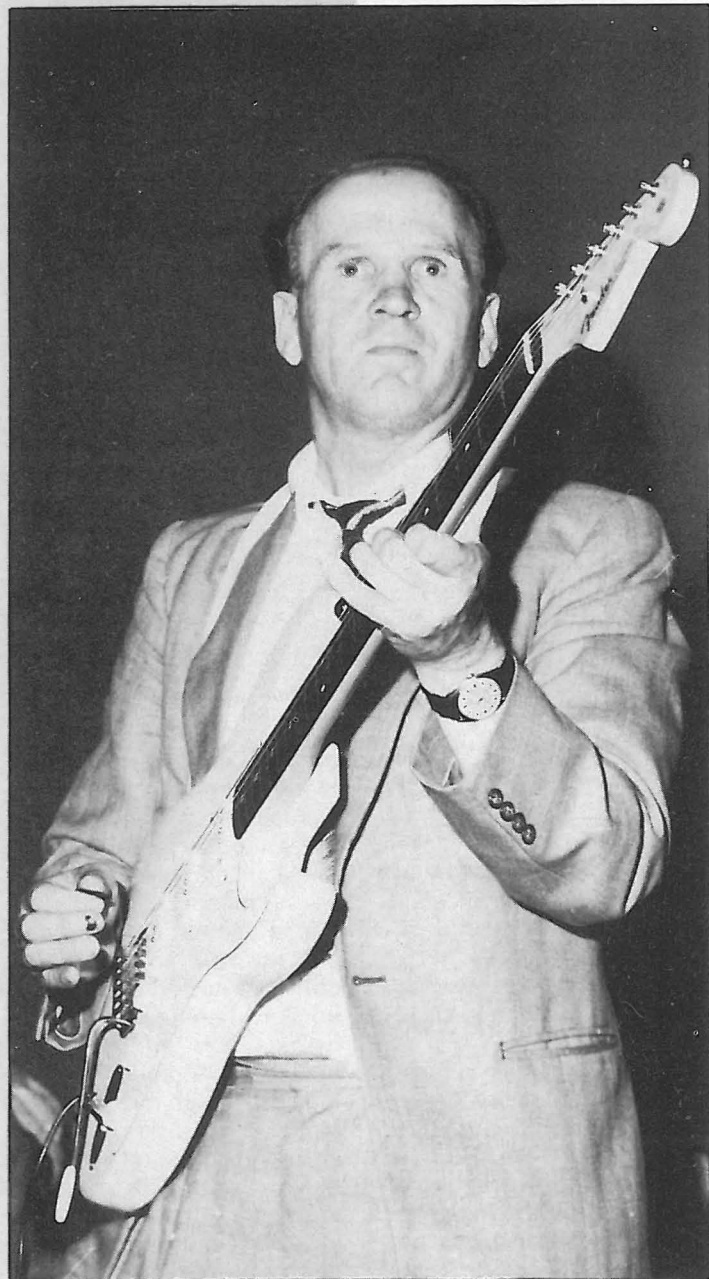
Min omvändelse var det få som tog på allvar i början. Jag var beryktad över hela Skien och mer än så, och åtta dagar efter det jag blev frälst, kom polisen hem till mig.

Jag var på möte då, men polisen sa till frun att det

hade varit ett överfall i stan och de ville gärna prata med mig om saken.

"Aage känner inte något om det där", sa frun. "Han har blivit en kristen. Just nu är han på möte i Tabernaklet".

"Nej, det var verkligen

fint", svarade polismannen. "Hälsa honom så mycket från mig, och önska honom lycka till."

Efter att ha bevisat för mitt hem, grannar, och inte minst myndigheter
forts sid 30

CHRISTINA IMSSEN

Du mig kallade, o Herre

LP/MRL 2120
Kassett/KB 120

Sida A:

TALA GUD

3.04 Trad fr spanska av S Fridolfsson

ÖPPNA DIG FÖR ANDEN

2.04 Rosina o. Aage Samuelsen

JESUS, MIN JESUS 3.30 Ingvar Blomström

DU MIG KALLADE, O HERRE

2.58 Trad fr spanska av P-A Imsen

JESUS KÄR, DU SOM TROFAST ÄR

3.06 Aage Samuelsen

VID KORSET FINNS RUM FÖR DIG

3.15 Ira F Stanphill

Sida B

SOM ETT FÅR I ÖKNEN

3.16 Juan Ramón Fr spanska av S Fridolfsson

MITT HJÄRTAS LÅNGTAN

2.27 Trad fr spanska av S Fridolfsson

VÅKTARE PÅ MUREN 2.58 Torvid Pedersen

IGENOM TRON DE ÖVERVANN

2.53 Per-Arne Imsen

FLOD FYLLD MED VATTEN

3.52 Max o. David Sapp

BRUSET AV REGN

2.46 Aaron Wilburn/Gloria O William/J Gaither

Fr engelska P-A Imsen

83:- kr moms o. porto ingår

Orderadress: **MRM** Box 20134, 161 20 Bromma

DEN FÖRLORADE...

forts fr sid 23

inte predikningar, vacker sång eller övertygande uttrycksmedel. Vem vill vara budskapet idag? Varför säger Herren så? Jo, för *det* är den enda möjligheten att världen skall kunna få se Jesus.

"Herre, vi skulle vilja se Jesus," säger några greker som kommit till högtiden. De var också sökare och de strävade efter att finna meningen med livet. Ropet efter att få se Jesus finns, om än outtalat, också idag. Även vår tids människor, oavsett om de är medvetna om det eller ej, är föremål för Guds tanke, för hans frälsande kärlek. *Vi får inte glömma det!*

Jesu svar tycks egendomligt, som om det inte hade med grekernas fråga att göra. "Om inte vetekornet faller i jorden och dör, så för-

blir det ett ensamt korn."

Människorna runt oss vill se Jesus. *Hur* skall vi kunna presentera en rätt bild av honom? Vi måste bli budskapet. Vi måste ge våra liv. Vi måste lämna allt, för det står att med himmelriket är det, som när en man finner en skatt i en åker. En skatt, dyrbar och härlig, men gömd i den mörka jorden. Inga tinnar och torn, inte tju-sigt och flott, den har inte ett dyft med denna världens rikedom att skaffa, men det är den förnämsta av skatter likväl. Och när en man finner den — då går han bort och säljer *allt* vad han äger, för att kunna köpa den åkern. Lagg märke till det lilla ordet *allt*. Det kunde kanske räcka med 75 %? Så hade man ett litet sparkapital vid sidan av. 75 % måste ju räcka till att köpa åkern med skatten? Endast 25 % för vårt lilla privata liv, vid sidan av, det verkar nog gudfruk-

tigt och uppoffrande! Inte sant?

Åh, vad jag har brottats med dessa ting i mitt eget väsen! Det finns så mycket som binder oss, när allt kommer till allt. Men Jesus säger faktiskt: "Gör dig av med allt!" Varför är det då så viktigt? Är det inte så att *han* har köpt *allt* åt oss? Är vi inte *rika* med honom? Inte ska väl vi nödgas försaka eller avstå från något?

Jo, han *har* köpt åt oss frälsningen och det eviga livet, härligheten och rätten att gå in i Staden och äta av Livets träd. Det kan du aldrig någonsin köpa, hur rik du än är. Men så länge du inte lägger av dig *allt* vad *du* äger, kan du inte bli delaktig av vad *han* äger och vill ge åt dig. Alldenstund du envisas att bära med dig, vad du själv har, så har du ingen del i vad han har köpt åt dig. Vet du varför? För att i den staden kan intet orent komma

in. Så står det skrivet. Intet orent. Och *allt* vad denna världen kan erbjuda, det är orent. Därför måste alltsammans *dö*, för att det skall kunna växa upp, som är av evighet. O, vilket fruktansvärt impopulärt budskap! Men jag säger dig, människa, vill du bli delaktig av Guds rike, så må du ta till dig detta. Låt det bli ditt livs verklighet. Jesus Kristus är fullt synlig, om du vill ta emot honom. Han är fullt tillgänglig, för den som vill bryta upp och lämna synd och värld bakom sig. Men vill du behålla dina lyckopiller, dina tankar på framtid, framgång, berömmelse, trygghet och liv, då kommer du att stå utanför Guds rike. Han ber dig, idag, att lämna allt och om du gör det, skall du finna att han tar sin bön i dig och du uppfylls av den härlighet, som inte kommer av dig själv, men som är av Gud. Amen!

HÄR FINNS INGET...

forts fr sid 13

de folket — utan att alls arbeta själva. De utnyttjar politiska och ekonomiska positioner.

Vilket politiskt system har möjliggjort detta?

— Vårt land har haft politisk diktatur i över trettio år, och därefter har det varit en viss ekonomisk utveckling. Men de styrande har alltid sett till att deras anhängare fått fördelar. De styrande har identifierat sig med den rika klassen. Det finns många banker, växelkontor, finansinstitut, lyxhotell och lyxbilar. Dominikanska Republiken är det tredje landet i världen när det gäller lyxbilar. År 1985 vann vårt land ett pris, därför att här såldes flest Mercedes Benz.

Men landet har ju en stark kyrka. Mer än 90 % tillhör katolska kyrkan. Vilken position har kyrkan haft i den process du skildrat. Har hon konserverat, eller försöker hon bryta systemet?

— Katolska kyrkan har från första stund genom alla utvecklingsfaser identifierats med den dominerande klassen. I vårt land har man hållit sig med två maktfaktorer: Soldaten med sitt vapen, och prästen med sitt ord, som han talat för att lugna

ner folket.

Men det finns ju också evangeliska kyrkor?

— Var då? Det är i alla fall katolska kyrkan som har makten. De protestantiska kyrkorna i vårt land har en kort historia, deras utveckling är i sin linda. Katolska kyrkan har alltid funnits, och de protestantiska kyrkorna är nya element som fortfarande inte har politisk makt. Om till exempel ärkebiskopen skulle lägga ett ord för fångarna som ni kämpar för, skulle de omedelbart försättas i frihet. Protestantiska kyrkan har ingen makt. Katolska kyrkan är styrd av en utbildad klass. De professionella, prästerna, är bildade. Men den protestantiska kyrkan har utvecklats ur den lägre och mindre bildade klassen. Därför ser man aldrig någon protestantisk pastor uttala sig och bilda opinion.

Hur många läkare finns i Dominikanska Republiken?

— Det finns 6 000 läkare. Och de flesta håller till i Santo Domingo och i Santiago. I dessa städer finns naturligtvis den bästa tekniken. Där finns gott om läkare, och man slåss om platserna. Men på landsbygden finns varken läkare eller sjukhus. Och tre tusen arbetslösa läkare går i stor-

staden och väntar på att regeringens ska skaffa dem jobb...

Är det så att systemet hindrar läkare att komma i tjänst inom de områden där läkär-tätheten är låg? I staden finns en kategori läkare som betjänar människor som betalar bra för deras tjänster. Där finns många läkare för en liten grupp medborgare. Ner emot botten av samhällsskikten blir det allt större population människor för varje läkare. Men läkarna vill upp emot toppen för att få del av de förmåner det innebär att betjäna rika som kan betala bra. De rika får teknologin, de får den bästa vården och deras läkare den bästa lönen. De flesta läkare strävar alltså efter att få vara i toppen av denna pyramid, istället för att vara i bottenskiktet, där de behövs. Men den grupp läkare som redan är väletablerade — de är väl inte intresserade av konkurrens? De bidrar väl inte till att deras kunskap, teknologi och resurser kommer andra medborgare till godo? Så har vi alltså en pyramid med bra läkarvård åt ett litet fåtal, men dålig eller ingen läkarvård åt den stora massan. Den har då två effekter: Konkurrens om de fina platserna, och arbetslöshet i lä-

karkåren som inte har möjlighet etablera sig ibland de fattiga befolkningsgrupperna. Hur ser läkarna själva på denna situation?

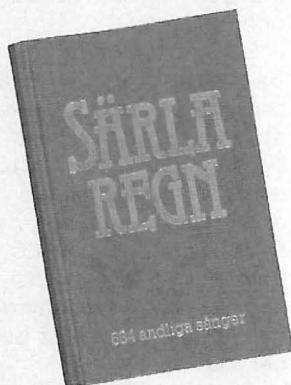
— Det är exakt som du beskriver det. Vi har två poler i läkarkåren. De rika läkarna som nu är äldre och som började sin praktik då den ekonomiska situationen inte var så svår som nu, och de kunde börja samla pengar. De äger kliniker och laboratorier, och har dessutom politiskt inflytande och politiska befattningar. Den andra polen består av unga, fattiga läkare som kämpar för socialisering av medicinen, så att alla får samma medicinska vård, och en hälsservice för de fattiga, vård namnet.

Under vår rundvandring på sjukhuset har vi inte sett EEG, EKG, desinfektionsapparater och annat som borde vara elementära behov, främst på barnsjukhus, där man inte får hjälp att ställa diagnos genom att tala med patienten. Sjukvården här är alltså mycket eftersatt. Men man måste inte åka till Miami för att se moderna, fina kliniker, helt i nivå med välfärdsländerna. De finns i kvarteret intill. Vad beror det på?

— Vi lever i ett samhälle där

forts sid 34

SÄRLAREGN

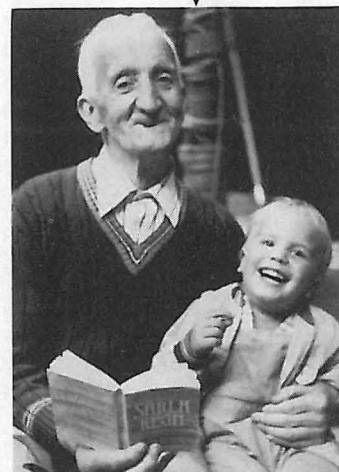
684 väckelsesånger
rekommenderad tonart

NU ÄVEN INBUNDEN

En elegant och vacker inbindning i mellanblå korallklot med silvertryck på framsida och rygg. Mycket slittålig.

Priser:

Häftad 75:- kr Inb. (korallklot) 110:- kr

—En av de absolut största andliga sångsamlingarna i Sverige—

den repressiv och intolerant; diktatorisk och brutal. Det är ändå en väsenslikhet, även om det är gradskillnader. Sydafrika och Sovjet har enormt många likheter och beröringspunkter. Det är världen. Vi kan ju också vara pro-amerikanska, och ge sken av att det skulle vara mer kristet än att vara kommunister.

Vi är fullständigt överens om att det inte finns ett land som man kan kalla verkligt kristet, men det är väl en skillnad när man får läsa Guds ord i skolan, och kan ha disciplin och ordning på vad som sker i landet. Exempelvis blev 4 000 kyrkor förstörda i Mocambique, och pastorer korsfästa...

— Jag vet inte om det är så stor katastrof att dessa kyrkor blir förstörda. Det skulle vara mycket hälsosamt om våra kyrkor också blev eliminerade, och hela prästerskapet just i en sådan luttring blev prövat. Jag tror definitivt inte att den politiska ideologi som gjort religionen till sin bundsförvant är något vi bör idealisera; tvärt om. Det skulle inte finnas någon kommunism på jorden, om det inte funnits en förstöckad och förstened kyrka.

Hade kyrkan levat ut det liv den var kallad att leva, och förverkligat det fördelningsideal vi möter i Apostlagärningarna hos de första kristna, så hade kommunismen inte haft en chans att göra sig gällande. Just därför att kyrkan blev en del av det etablerade, kapitalistiska systemet, där profiten, vinstintresset sitter på hög-sätet, kom kommunismen för att befria massorna.

Och det blev befrielse, tycker du?

— Naturligtvis inte, lika litet som det har blivit befrielse i Amerika, har det blivit i Sovjetunionen. I Amerika har träldomen helt andra mönster, och är mycket mera sofistikerad än det kommunistiska systemets. Jag kan naturligtvis välja det ena systemet framför det andra av rena bekvämlighetsskäl, men alltsammans är ju världen och ett resultat av män-

niskans rebelliskhet mot Gud och det faktum att hela världen är i den ondes våld. Om det är amerikanskt, svenskt, sydafrikanskt, kommunistiskt eller något annat, så emanerar det ur samma källa och mynnar ut i samma flod.

Menar du att du välkomnar den dag då kyrkorna i Sverige raseras och pastorer kastas i fängelse för att de predikar evangelium?

— Det finns vissa situationer i historien då det behövs eld för att reducera och få något äkta ur den stora och volymlösa malmen. Vi har nu en situation där det ser ut som om olikheterna neutraliseras och spänningsfältet försvinner. Vi upptäcker att det profana och det religiösa samhället speglar varandra. Man skulle kunna tänka sig statsministern vara ordförande på Missionsförbundets sommarkonferens här i landet, eller ärkebiskopen ordförande på Nyhemsveckan.

Arne Imsen: Jag önskar inte förföljelse, men jag bejaktar den om den blir ett medel att väcka alla slumrande kristna som har slagit sig till ro.

Skilnaderna utjämnas; man börjar tala om de goda krafterna som ska förenas för att bygga upp ett välfärdssamhälle. Vi vet sedan länge hur de här tendenserna arbetar vidare och skapar skenbar enhet.

Detta är fruktansvärt lögnaktigt och bedrägligt; det stämmer inte med verkligheten. Fredstraktaten vi försöker ge aktualitet åt, har säkert sina historiska förklaringar och källor, men det evangelium vi förkunnar är ingen fredstraktat, utan en krigsförklaring. Inte mot det kapitalistiska eller kommunistiska samhället, utan en krigsförklaring emot synden. Kapitalismens och kommunismens vidrigheter, den institutionaliserade och i system satta ondskan, är ett resultat av synden; en komprimerad och raffinerad synd, som blir institutionaliserad på olika håll i världen. Min uppgift är inte att erbjuda en fredstraktat mellan

olika stridande ideologier; vare sig kommunistiska eller kapitalistiska. Inte heller att förklara någon i bann för att han bor i Sydafrika eller i Sovjetunionen, utan min uppgift är att förklara att orsaken till konflikterna är synden.

Synden i Sverige är vidrig, och synden i Sydafrika är vidrig. Om synden i Sydafrika är komprimerad, då ska jag skynda dit med evangelium, utan att ta ställning till det politiska systemet som råder där. Jag ska dit med evangelium, inte för att reformera det politiska systemet, utan för att rädda de enskilda individerna ur ett inferno som är värre än kommunismen — helvetet. Invecklar vi oss i de politiska fighterna och tar ställning hit eller dit, då plotttrar vi bort oss i oväsentligheter och kommer så småningom att hamna i den situationen att vi blir betraktade som politiker istället för predikanter, och bedöms därefter. Vi blir då accepterade på ett ställe och förföljda på ett annat; inte på grund av vår tro, utan på grund av våra politiska värderingar.

Det är bra vad du sagt, men du har ännu inte svarat på min fråga. Välkomnar du den dag svenska predikanter förföljs och kastas i fängelse?

— I den urkristna församlingen inträffade det mirakulösa att människor blev döpta i den helige Ande och talade främmande ord och ett nytt språk. De blev uppfyllda av andens eld. Och det var för att de skulle få kraft att bli Jesu vittnen. Men den elden lyckades inte driva dem ut att lämna tryggheten i Jerusalem och gå ut till de väntande missionsfälten. Så skedde inte, förrän förföljelsen kom. Likaså kom inte judarna att återvända till sitt land i skaror, förrän Hitler började sin fruktansvärda förföljelse.

Jag är helt övertygad om att något liknande måste kristenheten idag uppleva. Jag önskar inte förföljelse, men jag bejaktar den om den blir ett medel att väcka alla slumrande kristna som har acklimatiserat sig och slagit sig till ro. Jag välkomnar den jägare som kan jaga Guds folk tillbaka till den ur-

sprungliga gemenskapen med Herren Jesus Kristus.

— Ska vi tala om någon väckelse som är värd namnet, kan vi för övrigt inte gå till Amerika. Där har ingen väckelse funnits på långt tid. Väckelsen breder nu ut sig i Sovjetunionen. Jag vill verkligen inte ha förföljelse, men jag böjer mig ödmjukt för andarnas fader om det visar sig att herdens röst inte förmår väcka den kristenhet som slumrat in i materialismens sköte. Då måste det till något annat. Om kapitalisterna eller kommunisterna kommer att verkställa förföljelsen är helt ointressant. Den viktiga frågan är om den leder fram till en större ödmjukhet och mer konkret beroende av Guds personliga gemenskap och omsorg.

Hur lång tid tror du vi har kvar i det här landet?

— Ingen tid alls. Sverige är ett Sodom. Det är prisgivet. Det kan du se i dess handelspolitik. Det finns väl inget land på jorden som har en så imperialistisk handelspolitik som detta land. Vi har byggt upp vår välfärd på att skapa förstörelsevapen till stora delar av världen.

Vi är redo att ge Guds välsignelse åt enkönade parförhållanden, och säger att ingenting hindrar människor av samma kön att leva tillsammans. Vi diskuterar om att barn ska få adopteras in i sådana förhållanden. Vi har gjort perversiteten till en dygd. Det är inte längre enskildheter, utan en del av vårt offentliga liv. Det är den sanktionerade, institutionaliserade ondskan som inte minst genom lagstiftningen breder ut sig som ett Sodom och Gomorra.

Därför undrar jag vad vi har att sätta upp emot Sydafrika. Det är skrattretande att vi talar om bojkotter. Vi borde bojkotta våra egna industrier, och ta itu med våra egna vetenskapsmän, präster, pastorer, kyrkor, LO, arbetsgivareföreningar osv.

Vad ser du som lösning på det absoluta kaos vi befinner oss i?

— Det är att Guds folk marscherar ut och tar upp kampen emot ondskan och orättfärdigheten i dess religiösa eller profana former.

"Den som spar sitt ris, han hatar sin son"

ÄR DET DAGS ANMÄLA BIBELN FÖR UPPVIGLING?

I tidningen Dagen publicerades den 20.1.88 en artikel av skolpsykolog Alf B Svensson, med rubrik "Skall man aga den man älskar?" Här följer ett par citat:

Aga är aldrig en bra uppfostringsmetod. När man slår sitt barn tar man en allvarlig risk att skada relationen till barnet. Det finns alltid bättre alternativ. Hur skadligt aga är beror emellertid på barnets ålder, hur hård agan är, barnets relation till föräldrarna och vad som händer efter agan.

Om en 4-åring får en dask i stjärten av en förälder som älskar sitt barn men som förlorar tålamodet och sedan visar att hon är ledsen för det inträffade så är ingen direkt skada skedd.

När man ska genomföra det ultimatum man gett tvingas man ibland använda ett visst mått av fysiskt tvång. Man kanske har sagt att barnet inte får gå ut och så försöker barnet smita ut ändå.

Då får man antingen ställa sig i vägen eller gå ut och hämta in barnet även om man får dra eller bära in barnet och hoppas att ingen granne ser en.

"Man får dra eller bära in barnet, och hoppas att ingen granne ser det". — Det är alltså grannarna som ska fostra barnen?

Den 25.1.88 fattade Justitiekanslern beslut om åtal mot pastor Arne Imsen för otillåtet yttrande i närradioprogram innefattande uppvigling. I stämningsansökan citerades följande yttrande som den åtalade gjorde i radioprogram den 31 oktober 1987:

Det är faktiskt så att det är misshandel att genom bekvämlighet och ansvarslöshet låta bli att utöva agan då den behövs. Att genom fysisk aga få ett rivmärke eller ett märke på kroppen är inte tillnärmelsevis så farligt som att få djupa sår i själen på grund av underlåtenhet. Det är misshandel som kan få oöverskådliga verkningar.

Man har sagt att det är anstiftan till brott att uppmana föräldrarna

att använda aga. Det har man nu sagt, eller hur? Alltså uppmanar jag föräldrarna att använda aga. Inte därför att det är anstiftan till brott, utan därför att det finns en lag som står över Sveriges rikes lag och är mycket äldre än den; en lag som vi dessutom bär i vårt eget samvete och som ger oss rätt när vi handlar på det sätt som vi ska göra. Det är föräldrarnas skyldighet, förmån, att utifrån sin medmänsklighet använda aga i sin fostrargärning. Den ena gången så kan det vara naturligt med en klatsch på stjärten, förvisso, och i exklusiva situationer så kan det vara nödvändigt med en risbastu.

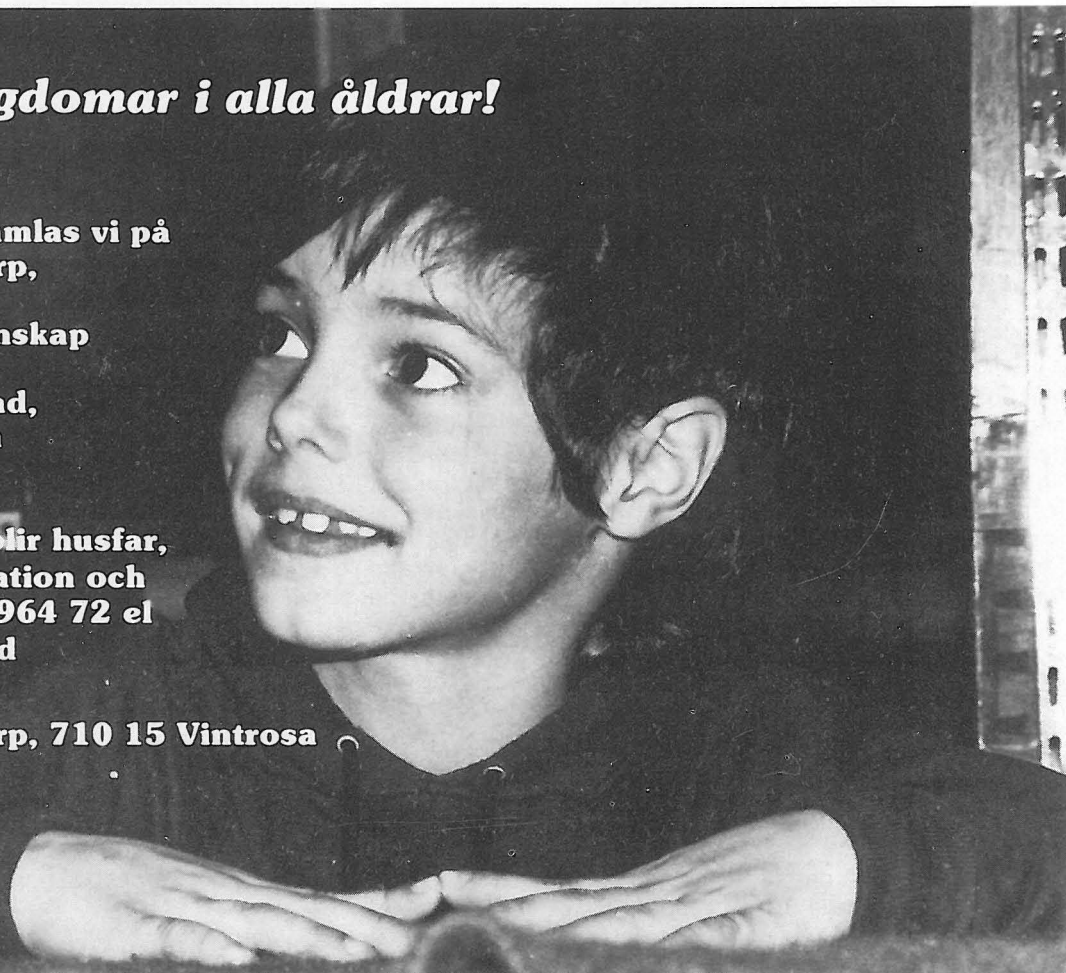
Hallå skolungdomar i alla åldrar!

15 – 21 februari samlas vi på Humlegården, Latorp, utanför Örebro, till en veckas gemenskap omkring Guds Ord, samt skidåkning, bad, tävlingar och annan kamratlig samvaro.

Gunno Andersson blir husfar, och för mer information och anmälan, ring 019-964 72 el 962 70 och tala med Britt Dahlberg!

Humlegården, Latorp, 710 15 Vintrosa

VÄLKOMMEN!

digheterna, att Jesus hade förändrat mitt liv totalt, kastade jag mig helt in i arbetet att vinna själar för himlen. Mitt liv i synden, och glädjen över att vara härligt löst, gav mig en vilja i mitt hjärta till att inte ge upp eller vika tillbaka när murar av motstånd reste sig mot mig. Det tvärt om inspirerade mig ännu mer till att gå på. Och i ständigt bön till Gud fick jag kraft till att hålla ut även när motståndet ökade.

De flesta var naturligtvis skeptiska då de hörde vad som hade skett med mig. Jag fick flera inbjudningar till att komma och hålla möten. Särskilt var ungdomarna i Herre vid Skien intresserade att höra mig vittna och sjunga, och det var proppfullt i lokalen då jag kom.

Mötet inleddes av vikarien för pastorn i huvudförsamlingen. Han upplyste att jag skulle sjunga en sång först, därefter skulle han hålla ett kort tal. Och så skulle jag få ordet igen. Hans "korta tal" varade en timme och en kvart, och därefter avslutade han mötet. Han ville inte att jag skulle få ordet. Men publiken blev sittande. Och till slut blev vikarien utkastad av en mycket myndig dam som skrek: "Det är Aage Samuelsen vi har kommit för att få höra".

Mötet blev en stor succé, och det haglade inbjudningar tiden därefter. 1947 var jag första gången i Oslo. Jag hade inte så fina kläder den gången. Polotröja och lappade byxor. Men det gav mig inte längre komplex. På den tiden gick mina möten till på precis samma sätt som idag. Men den gången väckte det ingen kritik. Inte förrän 1950. Då kom jag för första gången i tidningen.

Det var på Notodden, där jag höll en serie möten. På ett av dem gick jag ned i salen och frågade en karl som såg bortkommen ut:

"Är du frälst?"

"Ja, men inte på det sätt som du är", svarade han. "Det här är ju rena hysteriet. Du ska nog få höra av mig".

Dagen efter stod en stor artikel i tidningen: "Förfärliga scener på Betania". Det var ingenting sant i det journalisten skrivit, och han fick igen det sedan.

Efter det första lilla angreppet på mig, blev det stilla i fyra år, fastän mina möten pågick på ungefär samma sätt som idag. Pingstförsamlingarna accepterade både mig och min mötesteknik helt.

1954 höll jag en del möten i Moss, och därifrån reste jag till Skien. Mitt under ett möte i min hemby, ringde telefonen:

"Goddag", sa en journalist, och upplyste vilken huvudstadstidning han representerade. "Har du sett vår tidning idag?"

"Nej, och inte vill jag se den heller", svarade jag.

"Polisen kommer att ta itu med dina möten", sa han. "Vi ska sätta stopp för din verksamhet nu".

I tidningen stod det på första sidan att två damer som hade varit närvarande på mina möten hade blivit sinnessjuka. Det blev ett väldigt skriversi i många tidningar om den saken. Än i denna dag skriver man om den episoden.

Men jag rår väl inte för att nervösa vrak kommer på mina möten. Den ena damen hade just kommit ut från en anstalt, och den andra var också helt obalanserad.

Nu blev det uppståndelse i pingstförsamlingarna också. Ledarna blev rädda för all den här kritiken, och en av dem sände en spion till nästa möte jag hade i Moss. Mannen hade varit en av förgrundsfigurerna i en väckelsekampanj som man hade i Östlandet under 1950-51. Den var baserad på fruktan, och i möten var mycken dystert med gråt och skräckslagna bekännelser av alla världens synder som de stackars människorna hade begått.

Jag var exponent för rakt motsatt uppfattning. På mina möten är det livsglädjen som dominerar.

Efter affären i Moss blev jag känd i hela landet, och tacksamt ämne i tidningar över hela landet. Jag hade möten hela tiden, och alltid var det proppfullt. Kritiken och varningarna i tidningar-

na verkade rakt emot sin avsikt.

1957 reste jag till Sarpsborg och höll möten för en församling som inte var ansluten till den religiösa sektor jag förut hållit mig till.

Detta var en fin anledning för de "höga herrarna" att bli kvitt en besvärlig karl. Pingstförsamlingarna brödraråd samlades till sommarkonferens i Hamar den 8/7 - 57, och de sände ut via Norsk Telegrambyrå till alla landets tidningar följande information:

Då en del av Oslo-tidningarna och flera av landets övriga tidningar med delvis sensationspräglade rubriker och reportage har behandlat Aage Samuelsen's verksamhet, önskar Pingstväckelsens predikanter och ledande bröder, samlade till den årliga sommarkonferensen på Hamar, uttala: Då nämnde predikants verksamhet har fått en form och tendens som är väsensfrämmande för Pingstväckelsen, vill vi bestämt ta avstånd. Vi beklagar djupt denna utveckling, men önskar göra klart för alla att de ideliga försök som gjorts att komma till en tillfredsställande lösning inte har gett resultat. Det säger sig självt att eventuella personer och församlingar som gått in för en verksamhet av det slaget omfattas av denna ståndpunkt.

Vi har förstått att församlingen Sion Sarpsborg är knutpunkten för en sådan verksamhet. Vi kan inte hindra eller neka någon att kalla sig 'pingstförsamling', men vi vill på detta sätt ge uttryck för att vi inte identifierar oss med den och liknande grupper syn på och praxis av kristen verksamhet.

Det borde inte vara nödvändigt för oss att i detta sammanhang understryka att Pingstväckelsens församlingar och predikanter nu som förr går in för en helt evangelisk förkunnelse och verksamhet, som också omfattar upplevelsen av helbrägdagörelse genom trons bön.

Våren 1961 erkände föreståndarna Erling Ström,

Fredrik Eriksson, Kr. Heggelund, Morgan Kornmo och Th. Gilbrandt att detta beslut över mig var helt orätt, men de ville inte officiellt ta tillbaka det, vilket jag krävde av dem.

Till och med många av mina motståndare tyckte att det var litet magstarkt att hänga ut mig i tidningarna på det sättet. Brödrarådet och jag förhandlade om en lösning, och kom slutligen fram till en kompromiss. Jag skulle sluta ha möten hos utbrytarna, och församlingens ledare skulle låta bli att sabotera mina möten. Vi skildes i bästa samförstånd, men då jag kom hem till Skien och fick se tidningsrubrikerna som berättade att "Aage Samuelsen måste böja knä", blev jag arg, och bad tidningen om att få detta dementerat.

"Jag kommer aldrig att böja knä", sa jag. Krånglet och bråket fortsatte. Tidningarnas behandlade mig ständigt på första sidan, och församlingens ledare tordes inte försvara mig. Jag började hålla möten i utbrytningsgruppen igen, och snart var brytningen med min gamla församling ett faktum. De begärde ovillkorlig kapitulation av mig, och skulle ha mig till att erkänna att bara jag tog fel. Men då ville jag hellre stå ensam.

Efter detta blev det ännu större uppslutning i mina möten än någon gång tidigare. Många gånger hade jag svårt att få tillräckligt stora lokaler. Det hände inte så sällan att flera hundra måste gå för att lokalen var proppfull.

Jag har mycket att tacka norsk press för. Många är så rädda för modern reklam. Det finns ingen bok som är så proppfull med reklam som Bibeln när den talar om Gud. Låt folk bara komma på mina möten! Jag vet att många kommer av ren sensationslust. Det gjorde judarna också då Jesus drog omkring och helade sjuka.

Det påstås att jag vid flera tillfällen har rasat mot läkare och hälsovårdsmyndigheter, men så är det inte. Jag menar att läkare och sjukhus är nödvändiga. Jesus hindrade inte heller någon att gå till doktor, något som berättelsen om den

kvinna som led av blodgång talar om. Det kan på det stora hela inte bortförklaras att patienter lider mycket ont när läkaren företar operativa ingrepp på dem. Resultatet blir i bästa fall detsamma som när jag helar sjuka med Guds hjälp och fullständigt smärtfritt. Läkarna gör säkert så gott de kan, och försöker hjälpa till, men dessvärre är det ofta förmågan som sviktar. De vägrar att tro att det finns krafter som är starkare än läkarvetenskapen, men de borde vara försiktiga med att skapa antipati mot den gamla, bibliska sanningen om helbrägdagörelse med handpåläggning. Detta är ett område de inte har kunskap om. Många religiösa ledare är också litet utanför i det här fallet. De borde fråga: Är det bibliskt att be för sjuka?

Aposteln Jakob hävdar ju att Guds folk ska vara friska, men skulle någon bli sjuk, är det bästa medlet att helbrädagöra med bön.

Det finns dem som försökt hindra min verksamhet med kvacksalvarlagen, men man måste ju förstå att en kvacksalvare och en predikant är två vitt skilda ting. En kvacksalvare ger sig ut för något han inte är, medan en predikant ger sig ut för att vara just det han är: ett Herrens sändebud med det glada budskapet. Ingen kvacksalvarlag kan ändra Jesu sista bestämmelse: På sjuka ska de lägga sina händer, och de ska bli helbrädda.

Om de kastar mig i fängelse kommer jag att fortsätta, för Guds lag är högre än människornas.

Hade det varit storm och kyla omkring mitt liv förr, så blev det inte mindre nu, nej, det ökade för varje år. Men himlens eld brann i mitt hjärta. Är det inte underligt att lägga märke till att de som gråt när Lasarus dog, rasade när Jesus fick ut honom ur graven igen. Deras hycklande gråt blev avbruten av dessa ord från Jesus: Lasarus, kom ut!

Tidningen har rasat, myndigheter har skakat på huvudet, socialminister Karl Evang har uppfordrat till en

folkstorm mot mig, medan biskopar, präster och predikanter från alla samfund — inte minst pingstpredikanter — har offentligt utlyst sin förbannelse över mig.

Men tusentals är vunna för Jesus, och väckelsen bryter fram överallt. Helvetets storm och kyla har rasat över mitt liv, och de som mest har stängt vägen för mig i arbetet för att rädda förtvivlade människor från alkoholens förbannelse, kriminella handlingar, skilsmässa, hopplösa sjukdomar och sist, men inte minst, från ett evigt helvete, är de som borde ha glatt sig mest: de som bekämpar alkoholen, såsom socialminister Karl Evang, och dessa hycklare till biskopar och präster och pingstpredikanter som hindrar mig istället för att räcka mig en hjälpande hand.

Men ingen kan hindra dem som brinner för att rädda själar för himlen, inte ens genom att stänga ute dem från det hem de föddes i. Jag tröstar mig med att det i grund och botten är bättre att vara utestängd från döda former och tomma fraser, än att vara inestängd i dem.

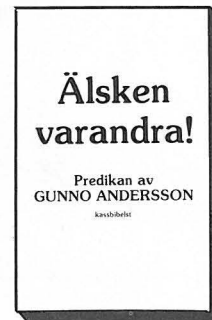
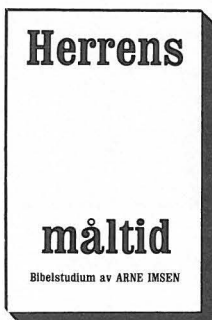
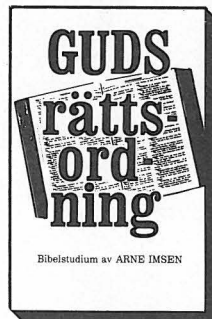
Jag vill hellre dö i väckelsens jubelbrus, än leva bland hycklares falska klagosång, vars toner är inspirerade från själva helvetet.

Lammets härliga segermelodi: Det är fullbordat!, kan inte sjungas av den som har hån och spott i sitt hjärta mot Andens härliga frihet, mot himlens övernaturliga mirakler.

Jag vill tusen gånger hellre höra motståndets fruktansvärda storm och känna falska bröders fariseiska kyla slå mot mig, om jag bara kan se själar bli lyckliga, än somna i ceremoniers dödliga stillhet, där ingenting sker. Jag vet att när stormen och kylan från denna värld inte längre kan rasa mot mig, är jag hemma i himlens eviga frid och vilar efter ett arbete för Jesus, min Mästare, som jag älskar av hela mitt hjärta.

PRIORITERA RÄTT!

Denna viktiga maning behöver vi alla ständigt lyssna till, och pröva hur vi använder tid, kraft och medel. Här presenterar vi för dig, käre läsare, ett antal kassetter med undervisning som vi de senaste månaderna haft förmånen lyssna till på olika maranatomöten. Det gäller för en kristen att orientera sig. Prioritera rätt — skaffa nödvändig information och undervisning. Beställ kassetterna:

Pris 30:—/st

- ☐ Älsken varandra! Gunno Andersson
- ☐ Sekt eller kyrka Arne Imsen
- ☐ Mer än övervinnare Arne Imsen
- ☐ Varför aga? Radio Maranata
- ☐ Vedergäll Babylon! Arne Imsen
- ☐ Bedjen oavlätligen Arne Imsen
- ☐ Herrens måltid Arne Imsen
- ☐ Guds folk Arne Imsen
- ☐ Guds rättsordning Arne Imsen
- ☐ Evangelium enligt Judas Iskariot Arne Imsen

Namn:

Adress:

Postadress:

Orderadress: **MEM** Box 201 34, 161 20 Bromma

TRYGGARE KAN INGEN VARA

Konferenssången från LATORP

KB 121

Sida A

1. TRYGGARE KAN INGEN VARA
3.14 Lina Sandell
Sång: ARNE IMSEN
2. JAG LEVER VID KÄLLAN
3.02 Emil Gustafsson
3. FRÅN HIMLENS HÄRLIGHET OCH LJUS
1.57 Trad
Sång: TORALF LIND
4. JAG HAR I HIMLEN EN VÄN SÅ GOD
2.12 Nils Frykman
5. SÄG MIG DEN VÄGEN
3.03 Lars Linderot
Sång: STINA FRIDOLFFSSON
6. ATT VARA DIN O, JESUS
1.43 Thorleif Holm-Glad
7. EN GLÖDHET FRÅLSNING
2.28 Uppt av Emil Petersen
Sång: PER-ARNE IMSEN

Sida B

1. ALLENAST I HOPP TILL GUD
2.50 Jonas Petersen
Sång: NOOMI ABNA AISSA
2. JESU KÄRLEK ÄR SÅ UNDERBAR
1.45 Trad
Sång: MARANATA-BARNEN
3. LJUS BRYTER FRAM
4.49 Trad
Sång: ARNE IMSEN
4. BRUSET AV REGN
4.45 Aaron Wilburn—Gloria O. William, Övers P-A Imsen
5. MITT HUS ÄR FULLT
4.07 Trad fr eng Christina Imsen
Sång: CHRISTINA o PER-ARNE IMSEN

Pris 65:-/st moms o. porto ingår

Andra LIVE-inspelningar från

DET GAMLA EVANGELIET

Arne Imsen sjunger m församlingen (4)

KB 118 (Kassett): O, JESUS DU SOM FYLLER / DET GAMLA EVANGELIET (Potpurri) / GUD SOM HAVER / LÅT DET SKE / UNDERBAR FRID / LÅT MIG ÅTER SJUNGA SÅNGEN / EJ DET FINNS EN SÅDAN VÄN / HAN FRÄLSTE MIG / TRO ENDAST TRO / STRÖMMAR I ÖKNEN / JERUSALEM / GUD TAGER VÅRD OM DIG / ALLA SKALL SE / MAMMA ÄR DET LÅNGT TILL HIMLEN / JAG HAR ETT LAND SOM VÄNTAR MIG. Finns även på LP (MRL 2118)

VILKEN GUD VI HAR

Konferensförsamlingen sjunger

KB 116 (Kassett): UNDER HANS FÖRNEDRINGS-DAGAR / O, DET ÄR UNDERBART / HANS NAMN ÄR JESUS / KRISTUS ÄR HANS NAMN / JESU LILLA LAMM JAG ÄR / JAG VILL SJUNGA, KÄMPA OCH BÅRA KORSET / VILKEN GUD VI HAR / OUR GOD REIGNS / HANS SÅG DEN SJUKES NÖD / DU MIN LOVSÅNG ÄR-DET ÄR SÅ UNDERBART DET NAMNET JESUS / PSALM 117 / INNANFÖR ELLER UTANFÖR.

O, DU GUDS KÄRE SON

Arne Imsen sjunger m församlingen (3)

KB 115 (Kassett): O, DU GUDS KÄRE SON / GYLLNE MORGON / STÄDSE PÅ SION JAG TÄNKER / GIV JESUS ALL MAKT OCH ALL ÄRA / MER, MERA AV JESUS / JAG ÖNSKAR ATT SE JESUS / LJUVLIGT OCH KÄRLEKS-FULLT / BLOTT EN DAG / HAN ÄR ALLT FÖR MIG / JAG HAR EN VÄN FRÅN GOLGATA.

OCH JAG SKALL STÄMMA IN I SÅNGEN

Arne Imsen sjunger m församlingen (2)

KB 112 (Kassett): HAR DU MOD ATT FÖLJA JESUS / DEN GLÄDJE SOM VÄRLDEN GIVER / HANS KÄRLEK ÄR GRÄNSLÖS / VILKEN NÅD SÅ STOR OCH RIK / O, HUR STORT ATT JESUS FANN MIG / DÅR ROSOR ALDRIG DÖR / HELIG, HELIG ÄR ÄNGLASKARANS SÅNG / DU KAN HÄLSA FÅ I JESUS / GYLLNE MORGON / DET FINNS ETT HJÄRTA.

ANDEN HAR SÄNT OSS BUD

Konferensförsamlingen sjunger

KB 111 (Kassett): MEDAN KÄRLEKEN FRÅN KORSET TALAR / VÄNTAN SNART ÄR SLUT / MIN SJÄL DEN VÄNTAR / VÄLJ NU, VÄLJ JESUS / HAR HJÄRTAT FRID MED GUD / ANDEN HAR SÄNT OSS BUD / HÖR DET ROP SOM LJUDER / HÖR DEN RÖST SOM DIG KALLAR / DÅ FÖRLÅT DU MIG / UNDER DITT BLOD / DET VAR AV NÅDE / KRISTUS LEVER.

JESUS KOMMER!

Arne Imsen sjunger m församlingen (1)

KB 107 (Kassett): JESUS HAR EN BOK I HIMLEN / O DET SKALL BLI HÄRLIGT FÖR MIG / MED ÖVER-ÄNGELNS RÖST / SNART ÄR HAN HÄR / VILKEN DAG / VAD ÄR VINST / LEVER DU / TACK JESUS KÄR / ATT VARA DIN / JAG VILL HELLRE / EN UNDERBAR KÄLLA / DET FINNS EJ JORDISK SLÄKTSKAP / SKALL DET BLI NÅGRA STJÄRNER / JESUS KOMMER (Tal) / SNART KOMMER MIN JESUS / GÅ, GÅ, SKÖRDEMAN GÅ.

Orderadress:

Box 20134, 161 20 Bromma Tel: 08-733 97 83, 98 28 10

UTJÄMNING...

forts fr sid 5

Guds verk. Så får vi då istället använda oss av subventioner som staten ger. Vi får bygga och arbeta på villkoren de ekonomiska resurserna ger.

Offrade medel har människor av kärlek till Guds verk gett, och välsignat med sina böner. De är alltså avskilda för Gud, och ingenting annat. Är det någon som hört att *beskattade medel* är avskilda och offrade under böner och tacksägelser? Hela folket gör ju allt de kan för att komma undan skatteplikten. Det är naturligtvis helt upp och nervänt, när människor som hatar korset, hatar Gud, hatar överhuvud taget kristen tro och verksamhet, ska vara med och finansiera församlingsarbete och rikta Guds folk.

Kristenheten tar emot subventioner, med resultatet att man samtidigt skapar förutsättningar för andra organisationer att bygga upp sina tempel. Vi får en liten kyrka här och en liten kyrka där, och får tio folkets hus samtidigt. I dessa tio folkets hus, förnedras och kränks allt man säger i de små kapellen som byggs upp. Detta leder ju inte fram till någonting annat än ett fullständigt nederlag för Guds verk.

Guds väg

Gud vill ta oss ut ur den materiella tillvaron, och leda oss in på den profetiska. Då har vi inte mycket att visa upp, ty vi har knappt något som är värt att bedöma eller värdera med klingande valuta eller andra inomvärldsliga instrument. Det går inte att dela på det, så att vi får litet av det och litet av det. Därför fick också profeten vara med om fruktansvärt många upplevelser som verkar förnedrande. Plötsligt fick han ge sig iväg till en utomisraelisk plats. I nästa moment fick han be om hjälp av en änka. För att åter igen få hjälp av korpar. De kom till honom med kött. Detta var ingen planhushållning, utan Gud ledde honom först till bäcket Kerit. Där fick han uppehålla sig ett tag. Sedan tog försörjningen slut där, och då fick han gå vidare. Han fick begära uppehälle av människor som hade ännu mindre än han. Han fick uppleva hur Gud ledde honom från plats till plats, från situation till situation.

Så småningom blev det en sammandrabbning som med nödvändighet måste komma. Den ledde till att det äntligen blev klart vem som var Gud i Israel.

Ropet från Egypten, ropet från Sodom,

ropet från den nytestamentliga församlingen som hade urartat, och istället för att upprätthålla den församlingsordning som strålar fram i Apostlagärningarna, hade man applicerat det mönster som existerade i dåtiden, för sin verksamhet. Därigenom konserverade man klasskillnaderna med hjälp av Guds namn och karismatiska upplevelser.

Ropet ifrån de skaror som kommit till församlingen och väntade sig någonting annat, men istället blev förtryckta och vilseledda därför att löftena man gav dem inte gällde tiden, utan evigheten. Man sa: Ni får vara nöjda med att existera på de här villkoren; även ni som tjänar kristna arbetsgivare. Nu har ni fått en frälsning som bär och hjälper och inspirerar. Människorna blev lurade att frigörelsen skulle komma på andra sidan graven, och själva levde ledarna i utsävningar, och exploaterade sina resurser på ett fullständigt hedniskt sätt.

Utgjämning — ett frälsningsvillkor

Gud vill att vi ska återvända till det ursprungliga församlingsidealet. Vi ska medverka till att höjderna sänks och dalarna lyfts, så att en utjämning kommer till stånd.

Innan denna utjämning är ett faktum, är ingen beredd att möta Jesus. Därför måste det här folket som jämrade sig över nöden i Egypten ut i öknen för att där avgiftas hela det ekonomiska och materiella systemet. Detta är ingen liten och enkel process. Vardanda en av detta förtryckta folk såg det som en förlösning och som en underbar upplevelse att få tåga ut i triumf ur Egypten. Att de omkom under avgiftningsperioden visar hur insyltade vi är i systemet, och hur ohyggligt det är inbakat i vårt väsen. Fastän Israels barn hade kommit långt bort ifrån Egyptens territorier, så kändes i sinne förtfarande denna ohyggliga lukt ifrån köttgrytorna och alltsammans som hörde Egypten till. Den var förtfarande fullständigt levande i deras sinnen, och bearbetade dem till knorriskhet och kritik, så att till och med då Gud bjöd dem på den föda som skulle hjälpa dem under övergångstiden, så fann de den äcklig. De ville ha någonting annat.

Guds verk går vidare, även om folket går under. Det går inte under därför att Gud vill det, men av eget val. Man väljer fel, därför att man inte har en levande, medveten vision att Gud alltid är närvarande.

Det är bättre att gå under med Gud, än att överleva med världen. Blir detta en verklighet för oss, kommer vi att skaka om hela det här landet. Då kommer Gud att le-

da oss in i livssituationer som andra aldrig kommer att klara av. Just genom den nya livssituationen med dess enkelhet, men samtidigt dess tukt, disciplin och härlighet, kommer den att utstråla en oerhörd kraft. Alla andra idéer och filosofier kommer att se ut som skuggor, mot den härlighet som strålar ut ifrån Guds folk.

Församlingens rättsordning, ekonomiska ordning, unika gemenskapsformer, identitet, integritet, suveränitet, härlighet, liv och verksamhet, är någonting helt annat än det världen håller på att träckla med för att skapa en hygglig tillvaro för människan. Världen går emot upplösning. Den upplöses, men Guds församling kommer att stå igenom alla strider.

Det innebär inte att alla de som lämnade Egypten, kom in i den härliga gemenskapens fullhet. Skaror går under i öknen, för att de väljer den egyptiska principen för tillvaron, och det går inte. Egyptens princip är en sak, och trons principer en annan.

Trons princip är inte diskussion och resonemang, utan *lydnad*. Saknar man den, är man förr eller senare tillspillogiven, och går under. Ska Guds församling komma ett steg vidare, måste det bli ett så radikalt uppbrott, att människorna spärar upp ögonen och börjar fråga vad som står på.

Det går inte komma vidare, och samtidigt slå vakt om det nuvarande skolsystemet. Det går inte komma vidare, och tänka sig att man ska slå vakt om det nuvarande skattesystemet, vårdsystemet och subventionssystemet.

Många framgångar är skenbara; inget annat än glitter för ögonen. Det är möjligen så att församlingarna befolkas, men himlen avfolkas. Man får många namn i matriklarna, men inga namn i livets bok.

Ska vi komma ett steg vidare, måste det bli konfrontation med de makter som förtrycker skarorna. Det står i Bibeln att vi ska förkunna frihetens budskap för de fångna. Det innebär inte att vi ska proklamera frihet för att människorna ska leva kvar i trældom.

Jesus Kristus har utfärdat en krigsförklaring mot världen. Med de instrument och vapen han har gett oss, får vi träda fram mot fienden. När människorna lämnar den profana världen som plågat dem genom att sätta dem i fångenskap, ska de inte komma in i en religiös fångenskap. Babylon är ännu värre än Egypten. Den har gudomlig auktoritet i sina galenskaper. Man ska ju inte konvertera från Egypten till Babylon. Man ska ut i frihet, den frihet som tillhör Guds barns härlighet.

STRIDEN OM BÄLLSTALUNDSSKOLAN

med avskrift från kommunfullmäktiges sammanträde, samt Maranataförsamlingens besvärsskrivelse till Kamrarrätten, är en intressant dokumentation om auktoritärt mygel, förtal och diskriminering, samt församlingens kamp för sin juridiska rätt. Då tyvärr inte MR:s spalter räcker till för att publicera dessa skrivelser, erbjuder vi den intresserade läsaren beställa kopior av handlingarna.

Skicka **15 kronor i frimärken tillsammans med din adress**, för att täcka porto- och kopieringskostnader, så kommer de på posten!

Maranataförsamlingen, Box 20134, 161 20 BROMMA

Välkommen till MARANATAKONFERENS!

PÅSK 31/3-4/4
i Stockholm

MIDSOMMAR 24-26/6
i Ljungsbro

SOMMAR 16-24/7
i Latorp

KOLOSS PÅ...

forts fr sid 9

Det var hans grundidé som Hitler byggde på; tankar som lever idag! Bibeln talar om att "vildjuret blev sårat till döds, men att dess döds-sår blev läkt". (Upp. 13:3) Det är den uppståndelseprocessen vi nu är inne i: världshistoriens sista "övermänniska" ska in på arenan.

Då den engelske filosofen Hobbes, den moderna filosofins upphovsman och Nietzches tidige lärofader, under åren 1647-1651 utger sina verk "De Cive" och "Leviatan" är det den maktfullkomliga staten som filosofen glorifierar. Att Hobbes kallar staten med det bibliska uttrycket "Leviatan" (havsvindundret) är säkert ingen tillfällighet. Hans budskap pekar framöver mot historiens avslutning. "Den största frihet", förkunnade Hobbes, "är att vara statens tjänare".

Tendenserna och signalerna att vårt samhälle är på god väg mot den totalitära staten, är många och entydiga. De genomsyrar hela vår lagstiftning, vår skolpolitik, vår familje- och arbetspolitik. Nietzches "herrefolk" ger sig idag tillkänna genom ett tilltagande främlingshat.

För att följa grundtanken

vi har arbetat med i detta vårt studium, har det dock hela tiden fram till nu varit en avgörande brist. Nazismens framväxt hade sin grogrund i en tid med lågkonjunkturer, depression, kaos och oro. Hur kan denna tanke förenas med vårt välfärdssamhälle?

Repris

"Gårdagen var den svartaste dagen på världens aktiebörser sedan kraschen på Wall Street 1929. New Yorkbörsen fortsatte att sjunka och skapade panik och kaos på finansmarknaderna. Alla ville sälja sina aktier, men väldigt få ville köpa", berättar tidningen Aftenposten i sin huvudrubrik den 20:e oktober 1987. Löpsedeln lyder kategoriskt: "Den svartaste börsdagen i historien. Aktier i fritt fall — krasch i New York".

Historien går i repris. Den stora spekulationsbubblan brister. Åter en gång har tidens lyckosökare investerat i ett Utopia.

Då börslokalerna i London stänger samma dag, kan Financial Times berätta att indexet har sjunkit med mer än 250 poäng — mer än fyra gånger de tidigare kursfallrekorden. Dagen efter rasar Dow Jones indexen med

508 poäng! Hela välfärdssamhället vacklar!

"USA:s kolossala handelsunderskott, ökande räntor, stigande inflation, obalans i världsekonomin och politikernas avsaknad av förmåga att röja upp", är stickord hämtade från börsanalytikernas spaltmeter de senaste veckorna.

"Går vi från krasch till kris?" frågar ekonomiprofessor Preben Munthe i Aftenpostens ekonomiska ledare, och fortsätter: "Världen saknar idag ledarskap som kan ta ansvar".

Så är vi där — igen!

Det finns flera intressanta synpunkter i professorns ledare: USA håller på att förlora sitt ekonomiska ledarskap, liksom Storbritannien gjorde det under mellankrigsåren. Idag är det västeuropa genom den europeiska gemenskapen som är i färd med att överta den ledande platsen.

För den som känner sin bibel, är detta välkända toner. I profetordets sista kapitel är USA borta från rollen som ledande stormakt. Det förenade Europa, det återupprättade romarriket har blivit ledande maktcentra. Så är det då också i denna sfär Antikrist ska utöva sitt valde.

På samma sätt som Hitler

fann grogrund för nationalismen i det kaotiska Tyskland, kommer ropet från massorna i det kaotiska Europa att bära Antikrist till maktens tinnar. Det är detta kaos utvecklingen i världsekonomin nu bär bud om. Europa hade en kort uppgångstid mellan 1924 och 1929. En liknande skenbar förbättring kan troligen ske igen — med det resultatet, att när krisen sedan kommer, kommer den med så mycket större förödelse.

Apokalypsens svarta häst bär med sitt eftertryck och budskap besked om ransonering, fattigdom och nödtider. De kommer trots verklighetsfrämmande "framgångsteologers" löften om ännu bättre tider, och börsanalytikernas förtvivlade försök att berätta att nedgången bara är av övergående art.

"Fred", ropar en förblindad kristenhet. "Fred" ropar världens mäktige över nedrustningsavtal och optimistiska protokoll. "När de säger: Det är frid och säkerhet, då kommer ett plötsligt fördräv över dem, likasom födslovåndan över den havande kvinnan, och de skola icke kunna undfly." Så ropar Bibelns profetord i 1 Tess. 5:3.

HÄR FINNS INGET...

forts fr sid 27

det inte existerar människovärde. Människans värde beror av penningen. Samma system som finns i undervisningen finns i hälsovården, för redan i skolorna fortplantas denna syn. Var och en bryr sig bara om sig själv och kämpar för att få en position och lösa sina egna problem.

Denna föreställning fortplantas ständigt: Den som har mera pengar, är bättre och hedervärd. Det finns en differentiering av klasser. Här finns fattiga och rika. De rika får annan mat, andra kläder och annan hälsovård. Hälsan följer också dessa lagar; man märker vilken klass patienten hör till. Det uttrycks i vilken sjukdom han får. De rika går till sjuk-

hus med adekvat utrustning. De har rätt till avancerad medicinsk och teknologisk utrustning, som den fattige aldrig får. Den fattige får också annan undervisning. Han går i en allmän, statlig skola, där det inte finns bänkar, inga taylor, kriter och tavel sudd. Den rike går i privatskola, där det finns allt. Så hälsovården är bara en konsekvens av den allmänna situationen — klasskillnaden i samhället.

Den fattige är alltid fattig, och behandlas hela livet som sådan och lever under den fattiges villkor. Är detta system förevigat? Kan det förändras, så att dina barn får det bättre?

— Samhället är inte statiskt. Om så vore, skulle vi fortfarande vara slavar, men det är vi inte. Människan utvecklas. Jag kan inte nu sä-

ga hur vi ska komma till någon lösning, men jag vet att samhället förändras. Människan nöjer sig inte med att leva i detta lidande, utan kommer att klaga och protestera och kräva rättfärdighet. När människorna organiserar sig för att kräva sin rätt, måste det bli förändring. Vi måste göra människorna medvetna, så att de uppmanar gemensamma ansträngningar för att övervinna det onda och svåra i samhället.

Men är det inte så att just de rika och belästa genom sina resurser sugit ut och förtryckt den fattige? Har inte de lett världen in i det kaos och den misär vi har idag? Det visar alltså att rikedom och välfärd i sig inte är någon garanti för att situationen blir bättre. Måste det inte till ett annat, utom-

världsligt element, en övernaturlig kraft för att komma ut ur detta?

— Javisst, men man kan ju inte sitta med armarna i kors och vänta på den övernaturliga lösningen. Man måste gripa in i skeendet så det blir lättare för Gud.

När vi kommer till vägs ände, måste det kanske trots allt börja med en andlig lösning så att ut ur denna andliga lösning något kan frigöras och förkroppsligas till sann medmännisklighet i alla relationer.

I denna sista kommentar kunde alltså pastor Arne Immen inte underlåta att försöka ge en hoppets fingervisning åt en ung, kämpande läkare i Santo Domingo, som försöker hålla sig flytande i hopplöshetens trask.

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, Bällstalundsskolan, Bällstavägen 100, Bromma. Tel: 08-733 97 83
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium, onsd 19.30 Väckelsemöte, lörd 19.00 Bön, sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter lörd)
Postadress: Box 20134, 161 20 Bromma
Postgiro: 44 10 05 - 6

Radio Maranata, STOCKHOLMS CITY, 88 MHz: Månd 8.00-8.30, tisd 8.30-9.00, tors 8.30-9.00, 20.30-21.30, lörd 22.30-23.00.
Postadress: Box 20134, 161 20 Bromma.
Arabiska: Fred 20.30-20.45
Spanska: Fred 20.45-21.00
Postgiro: 49 14 21-4
Radio Maranata, JÄRVA, 91,1 MHz: Månd-torsd 8.00-8.30, fred 12-13, sönd 9.00-10.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma

Midnattsropet, Box 3084, 161 03 Bromma
Postgiro: 48 64 65-8

TeKå Offset: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma. Tel: 08-37 49 00, 37 58 31

MRM Musikcenter, Bok- o. musikförlag, Bällstavägen 100. Box 20134, 161 20 Bromma.
Telefon: 08-733 97 83, 08-98 28 10.

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTRO-SA

Tel: 019-964 72, kontor: 964 49

Mötestider: Onsd 19.30 Bönemöte, lörd 19.30 Bibelstudium. Sönd 11.00 och 19.00 Mötesplats, som regel Humlegården, Latorp. (Annonser: lörd i Nerikes Allehanda)
Postgiro: 37 50 50 - 2

ÖrebroBagar'n AB: Slöjdg. 29, 703 58 Örebro
Telefon: 019-11 27 33

Radio Maranata, ÖREBRO, FM 95,3 MHz: Tisd 20.15-21.15, tors o lörd 20.00-21.00, onsd, fred o sönd 9.00-10.00

LJUNGSBRO

Mötestider: Lörd 19.30, sönd 15.00 i storfamiljen. (I övrigt se annons i ortspresen)
Post- och besöksadress: Jakobslund, 590 60 Ljungsbro
Postgiro: 97 21 85 - 3
Telefon: 013-681 61, 652 92, 631 64

NORGE

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.
Telefon: 00947-63 311 99, 63 300 50

MARANATAFÖRSAMLINGEN i Stockholm förmedlar gåvor och hälsningar till missionsarbetet i **NORDAFRIKA och DOMINIKANSKA REPUBLIKEN**
Pg 44 10 05-6

GLÖM
INTE

MISSIONEN

Pg
44 10 05-6

MARANATAFÖRSAMLINGEN Stockholm

LAGSTIFTNINGENS

forts fr sid 12

bedra skarorna med sken av att de är fria och bor i en demokrati och rättsstat, får räkna med att bära en ångest som aldrig tar slut förrän han slutförlossas. Jesu lärjunge får kval som är så fruktansvärda att han ibland tror sig vara sinnessjuk, därför att han inte kan anpassa sig till det här underbara samhället. En sann kristen kan inte vara solidarisk med de idéer han erbjuds. Han erbjuds engagemang för att inte hinna med att bedja och ta hand om sin själs angelägenheter och skaffa sann kunskap. Fartblinda drar folkmassorna vidare, tills den stora kollisionen kommer.

Minoritetstänkandet kan bli ett komplex, så att man låter sig bombarderas av det här resonemanget: "Kan ni, som är så få, ha rätt?" Vem har rätt? Det verkar som om det vore självklart att massan alltid har rätt och ska respekteras. Nu vet vi av historiens vittnesbörd och bibelns ord att så inte är fallet. De som har makten, har vanligtvis inte rätt i den här typen av konflikter. Vilka hade rätt, när man överföll Paulus och Silas? Var det myndigheterna? Nej, Paulus och Silas med sitt romerska medborgarskap hade rätt. De hade inte kvalificerat sig för straff. Makthavarna gjorde sig skyldiga till maktmissbruk och övergrepp, som så ofta sker.

Hur kan detta ske, medan opinionen är tyst? Varför säger inte tidningen Dagen något i dessa dagar? Och Broderskap? Varför tar man inte upp den mycket viktiga frågan om rättssäkerhet? Det beror na-

turligtvis på att nämnda organ är insyltade, och utgör en del av den arm som berövar grupper av människor deras rätt.

Staten befäller att du ska göra så, och Guds Ord lär så. Vad är rätt och rättfärdigt? Men det är inte bara en fråga om rätten och rättfärdigheten; det är också fråga om *friheten*. Lagstiftningen ska garantera mig rätten. Den ska vara skyddet mot makten. Men om makten kör över rätten, då hamnar vi i den totalitära situation då lagstiftningen blir ett *instrument för makten* istället för ett *skydd för individen*. Och det ser vi idag.

Man har nästan en känsla av att staten är rädd för medborgarna. Man har gjort lagen till ett instrument; inte för att skydda medborgarna, men för att värna sig emot dem. Därför får lagarna funktionen att skydda och försvara byråkratin, tjänstemännen och de statliga organen gentemot medborgarna. Det är en fruktansvärd utveckling, men människorna hör inte, ser inte, uppfattar inte.

Det finns ett annat problem i sammanhanget: Om det nu är så att staten tagit lagstiftningen som instrument för att verka fram politiska mål; exempelvis bygga ett socialistiskt samhälle — alltså genom lagen tvinga fram en politisk ideologi som alla ska anpassa sig till; ett konformistiskt samhälle utan avvikelser — då förstår vi att det här inte bara handlar om vissa avarter, utan om ett *antikristligt system*.

Detta antikristliga system begränsar sig då inte till att se politiska resultat, utan använder också religionen för att med dess hjälp beröva oss friheten. Friheten går inte förlorad därigenom att man förbjuder oss utöva vår religion, utan, tvärt

om, genom att man förstatligar religionen och ger religionens utövare subventioner. Det kan tyckas innebära att de får maximal frihet, men i realiteten innebär det att man hakar fast hela den kristna verksamheten vid subventionerna — och därmed är den bunden.

Problemet blir inte i det stadiet vad som står i lagen, utan vilka attityder subventionerna verkar fram. Istället för att bevara sin frihet mot staten, blir man anpassad till ett subventionssystem som gör att man kommer i beroendeställning till staten.

När detta beroende har växt fram, kommer det som är så typiskt i detta sammanhang att göra sig märkbart, nämligen *själv censuren*. Det avgörande är alltså inte vad som står skrivet i lagarna, utan den praxis som utvecklas och som man anpassar sig till. Man censurerar sig själv och sin verksamhet utifrån denna praxis och dess rammar.

Därmed har man förlorat sin frihet, ty också våra motståndare är så pass väl informerade, att de vet var gränserna för vår frihet går. De arbetar inom dessa gränser, och leder kristenheten vidare. Kristenheten, som är rädd om sin image, bevakar sin policy och ömmar för subventioner, utan att de förmår höja en röst till protest.

Kommer inte Gud oss till hjälp här, så att vi blir frimodiga och vågar tala, då är vi delaktiga i kristenhetens försyndelser. Här måste det bli ett uppbrott som inte ligger på det verbala planet. Ett uppbrott, som slår igenom i hela vårt liv, på alla områden.

DET SANNA LJUSET

”

begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Detta var i begynnelsen hos Gud. Genom det har allt blivit till, och utan det har intet blivit till, som är till. I det var liv, och livet var människornas ljus. Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har icke fått makt därmed.

En man uppträdde, sänd av Gud; hans namn var Johannes. Han kom såsom ett vittne, för att vittna om ljuset, på det att alla skulle komma till tro genom honom. Icke var han ljuset, men han skulle vittna om ljuset.

Det sanna ljuset, det som lyser över alla människor, skulle nu komma i världen. I världen var han, och genom honom hade världen blivit till, men världen ville icke veta av honom. Han kom till sitt eget, och hans egna togo icke emot honom. Men åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bli Guds barn, åt dem som tro på hans namn; och de hava blivit födda, icke av blod, ej heller av köttslig vilja, ej heller av någon mans vilja, utan av Gud.” (Joh. 1:1-13)

”Det sanna ljuset som upplyser varje människa”, står det. I en mörk och ond värld, där går människan. Hon lever sitt liv, slår sig fram på karriärens tävlingsbanor. Andra människor söker livets mening i materialistiska värden. Andra super ner sig för att dämpa ner meningslösheten. Man försöker att finna mening och glädje.

Finner man glädje, så är det ingen glädje som håller. Det gäller hela tiden att försöka att tillfredsställa själen. En ond cirkel. Men Gud han såg människan. Han sände sin älskade son Jesus Kristus.

”Och ljuset lyser i mörkret.”

Tänk att mitt i allt mörker så finns det ett ljus. Jesus är vägen, sanningen och livet, står det i bibeln. Det finns en väg för oss.

”Men åt alla dem som tog emot honom gav han makt att bli Guds barn, åt dem som tro på hans namn.”

Det här fick jag tag i. Han förvandlade mitt liv. Mitt liv är meningsfyllt i honom. Tack käre Jesus att jag får vara frälst och räddad från evigt mörker.

Vill du ta del av den här frälsningen och få ljuset uppenbarat för dig. Det är möjligt! Han lever. Det är bara att tro på hans namn. Han förvandlar dig.

”Söken Herren, medan han låter sig finnas.” (Jes. 55:6)

Till världens larm och vimmel i tidens djupa natt, Kom Jesus från sin himmel När vi i mörker satt. Från plats till plats på vandring Gick himlens majestät Och bringade förvandling i härlighet. Ingen som Jesus i himmel och på jord, Han mäktigt lönar den som tror på hans ord. Han vann en härlig seger för dig på korsets trä, Den kraft och makt han äger skall du få se.

Gud välsigne dig!

Text: Tony Eriksson

SISTA ORDET

DAGEN och BIBELN om aga:

Dagen säger:

Man bör inte aga den man älskar.

(Dagen, 20.1 1988)

Bibeln säger:

Ty den Herren älskar, den agar han.

(Hebr 12:6)

Gud bryter mot svensk lag, och gör inte ens som Dagen vill...

Fotnot:

Livets Ords skola i Uppsala uttalar sig för aga och får miljonbidrag indraget.

Maranataförsamlingen uttalar också vad bibeln säger om aga, och får inte köpa Bällstalundskolan.

Tidningen Dagen däremot, anpassar sig underdånigt till den bibelstridiga lagstiftningen. För det får den behålla sina statliga mutmiljoner.